

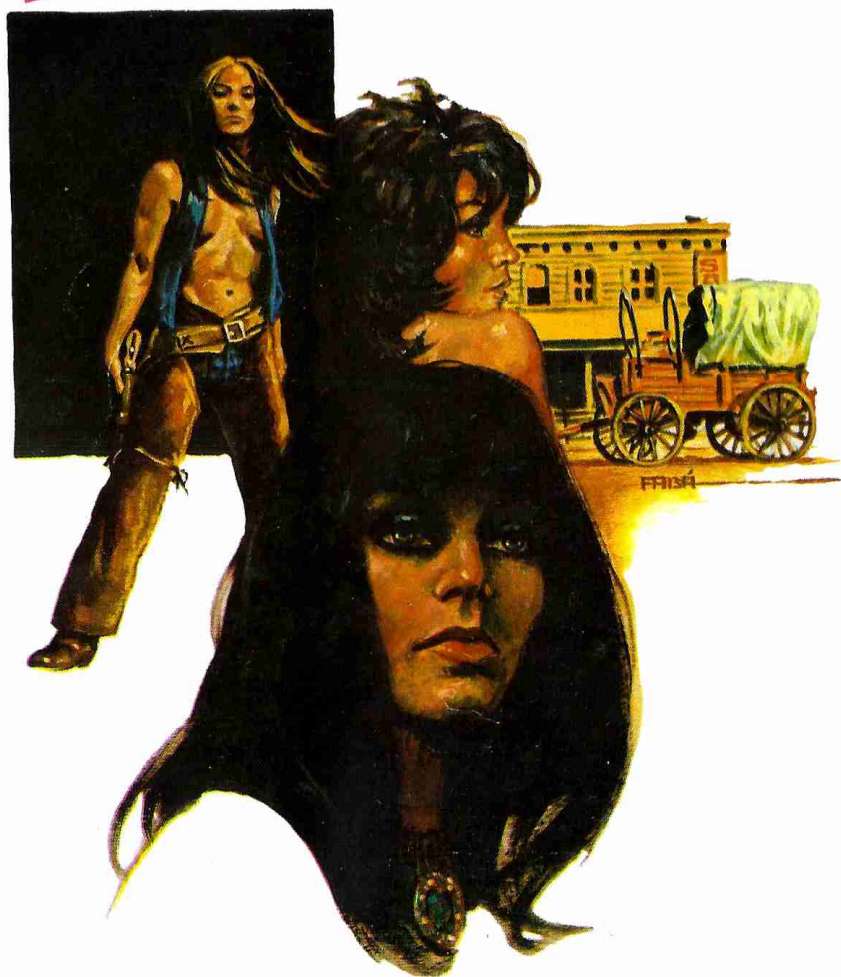
**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
46**

ŠEJN

**CENA
30 DINARA**
**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

između dve vatre

★ SEJN ★

DŽEK SLEJD

IZMEĐU DVE VATRE

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

S E J N

Broj: 46

Glavni i odgovorni urednik:

Svetozar TOMIĆ

Urednik:

Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:

Jack Slade

THE LONG WAY FOR LARED

Recenzija:

Tomislav KETIG

Prevod i adaptacija:

Tomislav KETIG

Lektor:

Zorka ĆIRIĆ

Tehnički urednik:

Ferenc BARAT

Naslovna strana:

Ferenc BARAT

Korektori:

Julijana PAP

Marija BURANJI

Štampa: 8. III 1983.

Tržište: 16. III 1983.

Izdaje i štampa NISRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišica 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — THE LONG WAY FOR LAREDO. Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minchena.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine broj 413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Bila je lepuškasta, plavooka, plavokosa i gizdava. Jedino su joj grudi bile za jedan broj veće. Ali, tu ona ništa nije mogla, a ni Sejn to ni u kom slučaju nije smatrao greškom u izgledu. Sasvim obratno. Ono što je na njoj posebno cenio bile su jamice koje su joj se pojavljivale na obrazima uvek kad se osmehivala. A osmehivala se često. Svaki put kad bi je on pogledao.

Prezidio se izgubio iza brežuljaka. Od tog mesta ostao je konačno sam s njom u kočiji.

Kada mu je ponovo uzvratila pogled i osmehnula se, skinuo je Zapadnjak šešir.

— Šejn! — predstavio se. — Mislim da je sada na vas red da se vi meni predstavite. Mi smo sami u ovoj kočiji, a do sledećeg mesta nećemo stići pre sutra ujutru. Bićemo dakle više od dvadeset časova u prilici da provedemo jedno s drugim.

Te jamice! Do sada se tako jasno nisu bile pokazale, a vozili su se on i ona već dobra četiri časa u do maločas prepunoj kočiji. Pri tome su zračile i njene oči! Bile su zaista lepe. Bilo je to plavilo boje planinskog jezera. Spoljni uglovi očiju bili su joj lako povijeni nagore. Obrve i trepavice je tenirala.

— Zovem se Kora Silver — odgovori ona odmah. — Nadam se da se znate ponašati i noću. Kao jedan džentlmen, mislim.

— Dabome, na moj način.

— Mogu da se kladim u sve naše konje kod kuće, a njih je preko dve hiljade grla, da vi taj način sigurno niste naučili od svoje majke — primeti devojka i nasmeši se đavolski prepredeno.

— Ne. Od moje majke to nisam naučio.

— A znam da niste ni od svog oca. A to se vidi na vama, mister Šejne.

U tom trenutku prasnu pucanj i odmah zaškripaše kočnice. Vozar je naglo zategao vođice zapreži.

Devojka se jako uplaši, uspravi se i htede da pogleda kroz prozor kočije. Na sreću, sedeo je Šejn suprotno od smera vožnje, tako da je snaga inercije bacila u njegovo naručje. U istom trenutku odjeknuo je i drugi pucanj i taj komad plova doleteo je tačno onuda kuda je ona htela da se nagne napolje.

Uz još jedan snažan trzaj zaprega se zaustavi. Prašina se zakovitlala levo i desno od vozila.

Zapadnjak povuče lepu glavicu, koja mu je pre pala u naručje nego što je i sanjao, malo u stranu, pritisnu je uz klupu, tako da je zaklanja i posegnu za revolverom.

U to su dojurili jahači i uperiše puške u sve otvore kočije. Jedan skoči s konja, povuče zavesu u stranu i uperi pušku „parkericu” u Šejna.

Zapadnjak ođmah ispusti „kolt” iz ruke. Od punjenja ove dvocevne pucaljke sa sačmom bila bi i devojka kraj njega ubijena.

Tip koji je držao dvocevku imao je oko četrdeset godina, bio širokih ramena i nešto niži rastom. Imao je grubo isklesano lice, unakaženo ožiljcima. Šejn dođe na pomisao da je ovaj u poslednjem ratu morao učestvovati u svim bitkama koje su se vodile isukanim sabljama.

— Silazite! — zabrunda.

Devojka se preplašena čvrsto držala za zapadnjaka.

Šejn htede da pomogne devojci da siđe. Onaj s ožiljcima po licu pritisnu mu dvostruku cev „parkerice” uz grudi.

— Lutka ne! Ona može dalje da putuje. Samo ti!

Šejn se oslobodi devojčinog stiska, povuče je u dno kočije, a onda siđe. Naoružani ljudi ga okružiše i povukoše u stranu. Onaj s ožiljcima ispali oba punjenja „sačmarice” u vazduh.

— Dalje! — Grmnuo je. — Gubite se! Vozite dalje!

Vozar kočije nije pustio da mu se kaže dvaput. On zateže uzde i zamahnu bičem. Konji povukoše. Šejn pogleda u unutrašnjost kočije i opazi samo još jedan pogled lepe devojke. Ovaj put se nisu videle jamice na obrazima. Umesto toga, od straha i užasa razrogačila je oči.

Dok se kočija jureći udaljavala, pretražiše ga napadači, proveravajući da li ima oružje. Onaj s ožiljkom povuče ga do jednog konja. Šejn uzjaha i tuce ljudi uzeše ga u sredinu. U galopu, prešli su preko poštanskog puta i pojurili ka stenama koje su se kroz titravi veo isparenja uzdizale u daljini. Ali, ti bregovi nalazili su se s one strane Rio Grande. Dve milje pred

rekom ljudi saviše. Ubrzo zatim spustili su se sa Šejnom u široku zelenu kotlinu u čijoj sredini su stajale zgrade jednog ranča.

II

Ljudi su odjahali s njim do glavne zgrade. Tamo su svi sjahali. Veranda je bila puna prilika koje su Šejna istovremeno i podrugljivo i napregnuto posmatrale. Čovek s ožiljcima na licu zgrabi Zapadnjaka za mišicu i povede ga uz stepenište, držeći pušku „parkericu” u levoj ruci. Ljudi tamo gore napraviše im čuteći mesta.

Ušavši sa zarobljenikom u prostoriju, on zastade.

— Spate! — grmnu. — Pokrajina San Saba objavila je rat Sjedinjenim Državama. Imamo ga!

Pozadi se pokrenuše jedna vrata. Više ljudi stupilo je u prostoriju i pošlo napred.

Bila su zapravo četvorica. Napred je išao jedan visok i krupan muškaraca kao sneg bele kose. Ostali su ga pratili. Bili su revolveraši. To se nije moglo prevideti.

Kad su se zaustavili pred Zapadnjakom, smeškajući se ali i kritički ga mereći, munu ga onaj s ožiljcima „parkericom” u krsta.

— Skidaj šešir! — naredio mu je.

Šejn razvuče lice.

— Možeš malo da me već znaš šta... — odgovori drsko, pogleda uperenog u belokosog pridošlicu.

Ovaj ovlaš podiže desnicu.

— Ostavi to, Riko! — obrati se čoveku s ožiljcima. Njegov pogled se prosto zario u Šejnove oči. — Šejn? — upita.

Zapadnjak klimnu glavom.

— Čudno! Ja sam vas sebi sasvim drukčije predstavljao. Nekako starijeg! Ali, ostavimo to. — Osmehnuo se prijateljski. — Dobrovoljno vi sigurno ne biste došli ovamo.

— To se nikad ne može znati — odvrati Zapadnjak. — Ali, recite mi konačno ko ste vi.

— Spat Spenser!

Šejn zavrte glavom.

— To mi ne kaže ništa.

— Ja sam krenuo u rat protiv „Vels Fargoa” — reče belokosi i isprsi se.

Šejn se osmehnu.

— I tražite pomoć?

— Ne! To nije prava reč. Ja sam više puta pomišljao na jednog saveznika.

— Ja sam usamljeni borac! — odvrati Zapadnjak.

Čovek s ožiljcima ponovo ga munu „sačmaricom” u krsta.

— Ne protivureči!

— Riko! — reče belokosi oštro.

Udarac je pao. Šejn oseti kako mu bol probija do dna mozga. On se zagleda u belokosog.

— Ako on to još jednom učini, počecu da se ljutim — primeti.

Belokosi se isceri. Pokaza iza sebe na trojicu revolveraša koji su stajali u pozi iščekivanja. I na njima se videlo da bi odmah bili spremni da Šejnu pokažu njegovog boga.

Tip s ožiljcima, koji je stajao iza Šejna, ponovo ga munu. Šejn posrnu unapred i belokosi ga nemilosrdno vrati udarcem u početni položaj. Revolveraši su se cerili kao đavoli. Belokosi se nasmeši značajno.

— Riko se to samo dosad šalio — objasni.

Sekundu kasnije više se nije smeškao.

Kada niko više s tim nije računao, čak ni tip s ožiljcima na licu, on zapravo ponajmanje, okrete se Zapadnjak munjevito. Tip s ožiljcima odskoči unazad da bi mogao da puca na Šejna. Ali, nije više stigao to da učini. Šejn mu istrže oružje iz šaka, obori ga udarcem kundaka, obrnu se i pritisnu Spatu Spenceru duplu cev u njegovu telesinu.

Sve se to dogodilo tako brzo da ni belokosi nije stigao da se izmakne. Njegovi revolveraši posegoše za oružjem i već su ga izvukli iz futrola. Ali, na tome se i završilo. Da bi mogli da pogode Zapadnjaka, morali bi prvo da ustrele svog gazdu.

Šejn privuče Spata Spensera čvrsto uz sebe, i, krećući se unazad, koraknu brzo ka zidu. Dvostruku cev puške „parkerice” držao je Spatu Spenseru pod bradom.

Time je zapravo za njega sve bilo završeno. Bar uzevši u u glavnim crtama. Mogao je za to da zahvali slučaju. Za to što je pred sobom imao bandite za koje je kao pripadnik Sedme brigade dobio nalog od momaka iz Vašingtona da ih dovede do konopca.

Spat Spenser je bio ta bitanga!

Sudeći po vestima koje su stizale do rukovodilaca Sedme brigade, navodno je u pitanju bila jedna velika ajkula na ju-

gu Teksasa, koja nije bila zadovoljna samo tim što je sa rančevima i farmama podigla čitavu imperiju, nego je sada pokušavala, preduzimajući rigorozne mere da ščepa u svoje kandže i celokupni prevoz robe.

Kada su momci u Vašingtonu saznali da taj tip posvuda po zemlji traga za Šejnom, da bi ga vezao uz sebe, oni su Zapadnjaku dodelili taj zadatak.

I to su dobro učinili. Sada je Šejnu nedostajala samo još jedna stvar da bi mogao da javi da je obavio zadatak i da napiše izveštaj. Nedostajali su mu dokazi.

Šejnu je to bilo potpuno jasno, a pre svega mu je bilo jasno da će zbog toga ovog pasjeg sina morati još jednom da skinu s kuke. Da ga sada povede sa sobom, to jednostavno ničemu ne bi vodilo.

Trojica revolveraša stajali su na svom mestu kao okamenjeni. Tip s ožiljcima na licu stenjao je i prevrnuo se na trbuh, ali, ostao je da leži.

Spat Spenser je zurio u Šejna. Oči su mu bile čelično-plave.

— To je zaista bilo preterano i nepotrebno — reče on polako vrebajući.

— Ne za mene! — zaškriguta Zapadnjak zubima.

— Kako? Zašto?

— Jer mi se vaše postupanje nije dopalo. Poslednji koji od toga nešto može da dobije ste vi. Pobrinite se, dakle za to da mogu nesmetano da odem.

— Vi možete da idete i možete takođe da uzmete i konja. Ostavite ga u štali za iznajmljivanje u Del Riju. Tamo ste ionako nameravali.

— Vi ste prokleta dobro informisani.

— Po onome što sam o vama čitao, mislio sam da vi „Vels Fargo“ mrzite više od svega na svetu — odvrati Spat Spenser. — Kako sam mogao samo tako da pogrešim! Ne! Vi možete da idete. Vi niste čovek kakvim sam vas ja smatrao.

Šejn mu utisnu pušku „parkericu“ u šake.

— Vratite ovaj vatreni štap nazad onom s ožiljcima na licu. Ako on tu stvarčicu bude opet uperio u mene, napuniću ga olovom. Do guše.

Okrenuo se.

— Ja se izvinjavam zbog Rika! — progovori Spenser.

Šejn se osvrte ponovo.

— Dođite u moju radnu sobu, Šejne. Važno je za nas obojicu da međusobno porazgovaramo.

Pošao je pozadi i Zapadnjak pođe za njim. U prolazu, dobaci Spenser pušku „parkericu” jednom preneraženom revolverašu.

— Riko treba da odjaše do majura — odbrusi preko ramena — i da se tamo pobrine za red. Danas mi više nije potreban.

Spenserova radna soba bila je još veća od prestorije u kojoj su bili malo pre. Nameštaj je očigledno bio nabavio iz Engleske. To je za ljude njegovog soja bilo šik. Po zidovima su visile slike i skupoceno staro oružje za lov. Samo je po sebi bilo razumljivo da se iznad vrata širio par rogova prvog bika na ranču.

Spenser ponudi Šejna da sedne i uli mu viski.

— Ja nisam samo rančer — otpoče on razgovor. — Nisam takođe ni samo trgovac. Od pre godinu dana uskočio sam i u prevoznništvo. Posao, čija je budućnost praktično garantovana daljim naseljavanjem stanovništva. Ali, kome ja to govorim? Vi takođe potičete iz te branše.

Nasmejao se i pri tom posmatrao Zapadnjaka, kako bi utvrdio da li su njegove reči probudile kod njega interes ili ne.

— Ovde, u graničnom području, od El Pasa pa duboko na jug, biznis sa prevozom već držim čvrsto u rukama. — Lupio je šakom po stolu. — Ovde mi je, dakle, pošlo za rukom da pritisnem „Vels Fargo” uza zid. Sada hoću ka Ostinu, ka San Antoniju, ka Hjustonu i ka obali. Ali, „Vels Fargo” je prirodno na oprezu. Ti prokleti pasji sinovi su iščeprkali da hoću prvo da vozim na liniji za Hjuston i oni su oborili cenu prevoza do patosa. Oni su to sebi mogli dozvoliti. Oni voze posvuda. Nema nijedne države u SAD kuda ne voze njihova kola. U svakoj dobroj zaprezi trči i jedno ćoravo grlo. Za „Vels Fargo” ne igra nikakvu ulogu ako linija Del Rio—Hjuston neko vreme donosi samo gubitke. Za jednu tako iscrpljujuću borbu nedostaje mi vazduha. To se moralo uraditi drukčije.

Ponovo je oštro odmerio Zapadnjaka.

— Razmislio sam i pri tom se setio vas.

— Treba li da uložim novac u to? — upita Zapadnjak. — To bi takođe bilo bezizgledno. Mogli bismo da izdržimo pola godine duže, a onda bismo se ipak morali predati.

— Novac! — grmnu Spenser proročkim glasom. — Treba da uložite vašu mržnju prema „Vels Fargou”. Razumete li me?

— Ne sasvim!

— Šejne, ja sam pre dve godine pročitao da ste vi „Vels Fargo“ u jednoj državi na severozapadu izbacili iz posla. Vi sami!

On otpi snažan gutljaj.

— Svaka čast! — On potapša Zapadnjaka po ramenu. — Svaka vam čast!

— Sve je to bilo samo privremeno i uopšte ne toliko veliko koliko su novine naduvala celu stvar. Već posle pola godine, zaprege „Vels Fargoa“ su opet vozile posvuda.

— Pola godine bi meni bilo dovoljno. Za to vreme bih ja bio čvrsto u poslu, a gde se Spat Spenser jednom ubaci u biznis, tamo više niko ne može da uđe.

Utočio je još pića i ponovo odmerio Zapadnjaka.

U Del Riju se nalazi ispostava „Vels Fargoa“. Ta ispostava i tri, četiri postaje na liniji za Hjuston mogu se osvojiti jednim jedinim buretom baruta. Konji za zamenu pasu na jednom ranču u blizini San Antonija. Daću vam dovoljno ljudi da biste krdo oterali na sever i mogli da poklonite crvenokošcima.

Gromko se nasmejao.

— Tako nešto ste vi već bili uradili.

— Tačno! — potvrdi Zapadnjak.

— No dakle! Onda smo se ipak složili. Sve je jasno. zar ne?

— Ne sasvim! Kako ste uopšte došli na mene?

— Kakvo je to pitanje, zaboga? Niko nije toliko ujeo za srce „Vels Fargo“ koliko vi!

Šejn pokaza ka vratima.

— Kao što sam video, vi imate više nego dovoljno ljudi koji bi taj posao isto toliko dobro mogli uraditi, ako ne i bolje.

Spenser ga je posmatrao ozbiljno.

— Meni je potrebno vaše ime, Šejne! Odgovarajuća je, prirodno, i nagrada. Ako vi to uradite, to za „Vels Fargo“ neće predstavljati nikakvu zagonetku. Ali, ako bi se moji ljudi dali na posao — on zavrte glavom — onda bi ti pasji sinovi odmah znali odakle vetar duva, čim bih ja uputio prva kola. Razumete li to?

— Šta vama ta stvar vredi?

— Naznačite sami svoju cenu!

— Morao bih da razmislim.

— Prokletstvo! Recite vi nešto! Platiću svaku sumu.

— Jedan milion!

— Šta? — Spenser ostade otvorenih usta.

Šejn se smeškao.

— Jedan milion! — ponovi Spenser zapanjeno, meškoljeći se na stolici. — Ja vam dajem barut i ljude, koji će vam pomoći, koji će vas pokrivati i obezbeđivati vam povlačenje. Ipak ste previsoko posegnuli. Ja sam pomislijao na pedeset — sozueset hiljada dolara. Najviše sto hiljada. U gotovini, na ruke, naravno. Ali milion! Sejne! — On se nasilu osmehnu. — Ostanite ipak na zemlji.

— Između nas postoji jedna uočljiva razlika — reče Zapadnjak — i to morate konačno doplatiti.

Spat Spenser načini grimasu.

— To ćete mi ipak morati razjasniti.

— To je sasvim jednostavno! Ja imam razloga da „Vels Fargo“ vraćam milo za drago. Vi, međutim, želite „Vels Fargo“ samo da naškodite da biste se otarasili konkurencije. Ono što vi ovde planirate poklapa se u dlaku s metodom koju je „Vels Fargo“ nekada upotrebio protiv mene i mog partnera. Ja se sve ove godine zapravo nisam borio protiv „Vels Fargoa“, nego protiv njegovih zločinačkih metoda.

— To je samo igra reči, Šejne!

— Onda neka bude igra reči! Ali, ako bih hteo da ostanem veran tom svom opredeljenju, onda bih zapravo morao da se borim protiv vas, a ne protiv „Vels Fargoa“.

— Pa, izvedite vi neki zaključak!

— Kad biste vi bili napadnuti od „Vels Fargoa“ to bi bila jedna prokleta jednostavna stvar. Onda biste me imali za dva-deset hiljada ili možda još i manje na vašoj strani. Pod ovim uslovima međutim ne.

— Treba li to da znači da ostajete kod jednog miliona?

Šejn je ćutao.

Pogled Spatera postade nekako preteći.

— Šejne, vi ste me zaista jako pritisli. Ako se ne sporazumemo, biću prisiljen da vas smatram opasnošću po sebe.

To je Zapadnjak već davno shvatio. Tamo napolju je stajalo dovoljno pripravnih ljudi. Bilo kuda se uputio, ne bi sa ovog ranča uopšte umakao, bar ne čitav.

— Ja ću vam nešto predložiti — obrati se Spenseru. — Sto hiljada dolara i od profita od linije koji ćete putem mene postići deset posto godišnje za mene. Do kraja života.

Spat Spenser obori kapke. Šejn je lepo video kako se ovaj muči.

— Vi ste prokleta dobar račundžija, Šejne. Do kraja života! To može taman da iznese milion dolara.

— Pa, ja imam svoju cenu — objasni Šejn. — Ali, tako će vam biti lakše.

Spenser mu pruži ruku.

— Slazem se. — rece zistro.

— Ne sa rukovanjem! — odbi Zapadnjak. — Vi imate pedeset godina, Spate! Jednom više nećete biti gazda ove firme. Ja hoću ugovor. Sačinjen od jednog advokata.

Spenser se trže unazad i kiselo se naceri.

— Vi se zaista razumete u posao. Svaka čast. Ali, ja sam saglasan. Samo, to će malo potrajati. Ja imam na ranču gomilu zaposlenih ljudi. Ali, moj advokat sedi u Del Riju.

Šejn ustade.

— Onda se sretnimo tamo. Pre nego što ja izvučem gvožđe iz futrole i krenem na ispostavu, moram ionako temeljito da osmotrim situaciju. Sem toga, imam tamo jednu žensku s kojom moram da se pozabavim, inače će joj pasti na pamet da odleprša s drugim.

Spenser se nasmeja.

— I gde ćemo se sastati?

— U hotelu!

— U Del Riju ih ima tri.

— Vi, koliko vidim, imate sklonosti ka luksuzu.

Spenser zažmiri.

— Dakle, u najskupljoj šupi! U „Imperijalu“!

Šejn klimnu glavom, i pruži mu ruku.

— Dopadate mi se, Šejne! Dopadate mi se zaista. Ja sam već znao i ranije da imam oko da ocenim ljude. Dakle, do viđenja u Del Riju.

Izašli su iz sobe, prošli kroz hol i zakoračili na verandu. Tamo je stajalo više od dvadeset stasitih muškaraca, spremnih na sve.

Šejn ne bi živ utekao s ranča da nije prihvatio ponudu Spata Spensera. Ljudi se ćuteći razmakoše u stranu. Konji su još stajali dole pod stepeništem. Spat Spenser ostade da stoji gore na verandi. Šejn siđe, uzjaha i krenu.

Stisnutih očiju Spat Spenser je gledao za njim. Njegovi ljudi mu se približiše i svi su uperili pogled u jahača koji je odlazio.

— Vince! — odseče Spat Spenser posle izvesnog vremena. — Šejn jaše za Del Rio. Uzmi dvojicu i ostani mu na tragu. Hoću da budem obavešten o svakom njegovom koraku. Ako vas primeti ili vi ne postupite tako kako sam ja to zamislio možete se već sada smatrati otpuštenim.

Okrenuo se, pogledao Vincea kratko u oči, a onda brzim koracima pošao u kuću.

Pet minuta kasnije trojica jahača napustili su ranč i pošli prema jugu.

III

Već je padalo veče kada je Šejn stigao u Del Rio. Pozna-
vao je grad i imao je ovde i mnogo poznanika. Upravo je ula-
zio i večernji voz koji je dolazio iz El Pasa. Veliko zvono is-
pred crnim dimom obavijenog dimnjaka lokomotive žustro se
oglašavalo. Čuo se snažan zvižduk pare. Dvaput dugo i jedan-
put kratko.

Šejn odjaha do poštanske stanice da bi tamo potražio svoj
prtljag.

Šef pošte i njegov službenik su ga napregnuto slušali dok
im je pričao svoju priču, i bili zaista začuđeni.

— Bila je to čista zamena ličnosti — „objasnio” je Šejn na
kraju. — Kada su se momci u to uverili, dali su mi čak i ko-
nja. Kočiju, na žalost, više nisam mogao da stignem.

— Ovde je to izazvalo prilično uzbuđenje, mister! — oba-
vesti ga šef pošte. — Najbolje bi bilo da se odmah javite še-
rifu. On je inače preuzeo vaše stvari na čuvanje.

— Mis Kora Silver sedela je sa mnom u kočiji. Možete li
mi reći kako je ona preživela taj strah?

Obojica službenika se počеше ceriti.

— Misis Silver! — ispravi šef pošte zapadnjaka. — Ona je
jutros bila ovde i raspitivala se da se niste u međuvremenu
pojavi.

Šejn prevuče rukom preko usta.

— Stanuje li ona ovde, u Del Riju?

— Silver ranč nalazi se oko dvadeset milja istočno od
grada. Ali, misis Silver se privremeno zadržala ovde u gradu.
Ona stanuje u hotelu „Rio Grande”. Raspitajte se tamo za nju.
To će misis Silver, svakako umiriti.

Šejn se zahvali na obaveštenjima i uputi se ka šerifskoj

kancelariji. Pri tom je prošao pored hotela „Rio Grande“. Da njegova saputnica nije bila misis nego mis Silver on bi promenio redosled svojih poseta. Ovako je nastavio dalje, odlučivši da prvo učini posetu šerifu.

Bio je iznenađen, ali istovremeno i obradovan kada je zakoračio u šerišku kancelariju. Kraj ormara s oružjem stajao muškarac snažan kao stablo, pravi div od čoveka. Imao je srebrnosivu kosu i crno guste obrve.

Zvao se Pit Paterhend. Šejn je tog starog deliju i kavgađiju upoznao pre više godina u Meksiku. Tada je on trgovao posuđem. A uz put je tražio i zlato. Nedeljama je takođe sa Ruralesima progonio jednu bandu američkih pljačkaša banaka. Šejn, međutim, nije znao kako se ta potera završila.

Pit Paterhend ga je takođe odmah prepoznao. Ispustio je iz ruke pušku koju je upravo punio, raširio ruke i pošao Zapadnjaku u susret.

U prvi mah nijedan od njih nije mogao da izusti ni reč. Obojica su bila uzbuđena zbog tog ponovnog viđenja. Zagrlili su se i potapšali jedan drugoga po ramenu, tako jako da im je iz jakni izlazila prašina.

— Neka sam proklet! — zabrundao je zatim šerif i odmakao zapadnjaka malo od sebe da bi ga osmotrio bolje. — Nisam u prvi mah mogao da poverujem da se zaista radi o tebi. Misis Silver se istina klela u to. Ipak, nisam poverovao. Ali sam mislio da ako je ipak Šejn bio taj pasji sin koga su odvukli iz kočije, onda će se on svakako jednog dana pojaviti ovde... Je li viski još tvoje piće?

Šejn još jednom lupi šerifa po ramenu.

— Na mleko ćemo preći kasnije. Kako je s tobom, ti, stara kosko? I kako si ti, tumaralo jedno, stigao ovamo? I to još kao šerif!

— To je duga priča! — promrmlja Pit Paterhend, vrati se ka ormaru s puškama i priđe Zapadnjaku ponovo sa bocom i čašama. — Ja sam već bio šerif u različitim gnezdima... A što se tiče tvog pitanja kako mi je... ovde mi je tako dobro, da sam odlučio ovde i da umrem.

Seli su i Zapadnjak skide šešir.

— Hajde, pričaj već jednom! — podstače Pit Paterhend Zapadnjaka i Šejn mu prvo ispriča verziju koju je već kao najbolje rešenje ispričao u poštanskoj stanici.

Ali, stari delija je bio nepoverljiviji od dobrodušnih ili lakovernih činovnika u pošti.

— Tako nešto ipak se ne događa, Šejne! — reče odmah.

— Dabome da se ne događa, Pite! Ali, ja sam morao nekako ljudima da objasnim kako to da sam se iznenada ponovo pojavio.

— A zašto si se zapravo ponovo pojavio?

— Bili su to ljudi Spata Spensera, koji su me odvukli iz kočije... Nego, ko je zapravo misis Silver? Ja sam je zaista smatrao mladim, usamljenim parčencetom.

Paterhend načini grimasu.

— Ti zaista sada ne možeš ni na šta drugo da misliš nego na nju, zar ne? A ja ne mogu da se otmem pomisli da se radi o nečem drugom.

Sada je na Šejna bio red da namršti lice.

— O njoj kasnije! — procedi šerif. — Kažeš, ljudi Spata Spensera? To mi zvuči isto toliko neverovatno kao i tvoja prva priča. U svakom slučaju, za moje uši.

Zapadnjak ga obavesti o tome šta je za vreme njegovog boravka na ranču Spata Spensera izašlo na videlo.

Šerif tresnu pesnicom o sto.

— Taj pasji sin!

Šejn zabaci glavu, ispi viski i pogleda Pita Paterhenda s iščekivanjem.

— Onda ćeš ti morati odavde da se izgubiš, Šejne! — primeti Pit Paterhend zamišljeno. — On će te tražiti. Već zbog straha od izdaje moraće to da učini. Ali, posle izvesnog vremena okanuće se lično toga i prepustitvi drugim ljudima da obave tu stvar. U to sam siguran. Prokletstvo! Sada su mi mnogo jasnije neke stvari koje su se ovih sedmica i meseci ovde događale. To kopile, koje ja ovde tražim, zove se, dakle, Spat Spenser. To što ti tu sediš i sve mi to pričaš nazvao bih pravim čudom. Zato sam ti zahvalan! Zaista. Pa, sad znam konačno u kom grmu leži zec... Onda, kada ćeš da napustiš Del Rio?

— Kako si došao na tu ideju?

— To kopile će ti nasrnuti na život, a i meni, čim sazna da smo mi stari prijatelji i da smo se zaverili protiv njega. Spat Spenser pripada onoj vrsti koja bezobzirno nasrće, čim imalo oseti iz kog pravca vetar duva. Tako ga ja u svakom slu-

čaju procenjujem i ne mogu da sebi predstavim da u ovom slučaju grešim.

— Ako on misli da mora i tebe da zaskoči, onda tek imam osnova da ostanem tu.

— Koješta! Ti moraš da nestaneš da on ne bi došao na ideju da si se ti ovde izbrbljao.

— Mene su ljudi već videli da sam ušao ovamo. Ali, ljudi i pošte su me poslali k tebi. Kad bih ja ispario, on bi odmah namirisao stvar. Ne! Ja ću zasada ostati i zaključiti ugovor s njim. A onda ću se izgubiti. Ali, samo za njega. Čim on s ostalim ljudima krene protiv „Vels Fargoa”, šcepaćemo ga. Odnosno ti! Ja ću ti pri tom pomoći.

— Za to mi ti nisi potreban. Ja imam četvoricu pomoćnika. Dobri ljudi. S njima ću već obaviti stvar.

— Ja ću u svakom slučaju ostati u blizini! — Šejn ustade. — Sada je kasno!

Paterhend ga odmeri zbunjeno, baci jedan pogled na časovnik i ponovo pogleda prijatelja.

— Još nema ni deset.

— Znam, ali, kada sam te pitao za misis Silver, ti si rekao da ćemo o tome kasnije. E, sada je to „kasnije”. Ti si očigledno hteo da mi saopštiš kako misis Silver neprekidno misli na mene kao i ja na nju.

— Neprekidno? — ponovo načini Pit Paterhend grimasu.

— Skoro! — popravi se Šejn.

Paterhend se osmehnu.

— Tja! Ona je zaista bila nekoliko puta ovde i raspitivala se da li sam nešto čuo o tebi. Danas, je, na primer, tri puta bila tu i ja verujem da je samo zbog toga ostala u Del Rijju.

— Ti misliš da to njenom mužu ne smeta? — upita raspoloženo Zapadnjak.

Paterhend odmahnu rukom.

— Njen muž! Jedna ništarija, jedna beskorisna protuva. Silverovi poseduju istočno odavde jedan veliki ranč. Ali, za njega se taj mladić uopšte ne brine. Još sa četrnaest godina prvi put je pobegao. Kada se pojavi, uvek dovuče sa sobom neke kompanjone za piće i kocku. Na žalost, njegovog starog, jer je on jedini naslednik. Stari se nadao da će ženidbom zadržati svog sina, a ima ljudi koji se kunu u sve da se Kora samo za ljubav starog udala za mladoga. Zadržala ga ipak nije. Već tri meseca posle svadbe on je ponovo nestao. U međuvremenu,

Kora praktično vodi ranč. Zbog toga se i čudim toliko da se ona još uvek nalazi u gradu.

— Kada je bila ta svadba?

— Pre tri godine!

— I njen muž odonda nije dao ni glasa ni traga od sebe?

— Do sada u svakom slučaju nije. Ali, neću se uopšte začuditi ako se on kroz kraće ili duže vreme opet pojavi. Tri-četiri godine to je obično njegov turnus.

— Kraj takve žene! Ja to ne razumem.

— Niko to ne razume. Ali, za to postoji jedno sasvim prosto objašnjenje. Mladić je pijanica. A takvi tipovi nisu sposobni kod žena.

Šejn ustade da se oprosti.

— Onda, gde ćeš da se nastaniš? — upita ga šerif. — U „Imperijalu”, da čekaš na Spata Spensera?

— To sam zapravo i nameravao, Pite — odvrati Zapadnjak. — Ali, ustanovio sam da treba da dam prednost hotelu „Rio Grande”. Kora Silver je, kako si rekao, danas tri puta bila kod tebe i raspitivala se o meni. Samo se po sebi razume da treba da joj se javim.

Paterhend ponovo pogleda na sat.

— Onda svakako požuri. Ne pristoji se jednoj udatoj dami činiti posetu u kasnim satima.

On pođe ka dnu prostorije i vrati se sa Šejnovim putnim prtljagom.

— Tvoje stvari, Šejne — reče. — Misis Silver se pobrinula za to da se ne izgubi ništa.

Zapadnjak se zahvali i uze stvari. Paterhend ga je ispratio napolje i pomogao mu da veže stvari iza sedla.

Onda su se rukovali.

— Pojavi se ponovo! — reče šerif. — Ali, ne svraćaj često, da ne bi niko primetio da se mi poznajemo.

Šejn ga lupi po ramenu.

— Pite, stara palikućo! Baš sam srećan što sam te video ponovo.

Dok se šerif okrenuo da se vrati u svoju kancelariju, Šejn povede konja ka hotelu „Rio Grande”. Istovremeno se od pokrajnog zida šerifske kancelarije odvojiše siluete i počеше da prate Zapadnjaka.

IV

Pošto je odvuкао svoje stvari u sobu, Šejn se ponovo vrati u prizemlje i uđe u mali hotelski bar. Odmah iza vrata sreće se on sa Korom Silver. Skoro su se sudarili.

U njenim plavim očima mogao se raspoznati izraz sreće.

— Hej, Kora! — uzviknu Zapadnjak i podiže šešir u znak pozdrava. — Hteo sam samo da vam kažem da sam ovde.

— Šejne! — izusti ona meko i pruži mu ruku. — Kada ste došli?

— Upravo sad. Pre toga sam bio samo kod šerifa.

U baru se nalazilo samo malo gostiju, ali su oni odmah obratili pažnju na Zapadnjaka. Po Del Riju se uveliko pričalo da je jedan čovek otet iz linijske kočije.

— Je li bilo gadno? — raspitivala se Kora, a na njenom lepom licu, pojavio se zabrinuti izraz.

Šejn odmahnu rukom i odvede je do jednog slobodnog stola.

— Zabuna. Zamena ličnosti — reče glasno. — Tipovi su me smatrali nekim bogatim rančerom. Kad sam razjasnio stvari, uspeo sam još i da zadržim konja na kome su me odveli.

Zauzeli su mesta jedno naspram drugog. Kora Silver poseže za njegovom šakom i pritisnu je nežno.

— Možda sam srećna zbog toga što se za vas sve završilo tako dobro.

— Ja sam srećan što vas ponovo vidim! — odvrati Šejn tiho.

— Upravo smo se bili pripremali na jedno dugo zajedničko putovanje... i ništa — reče Kora.

— Mnogo toga se može nadoknaditi!

— O, ne! — odvrati ona. — Ne više takvo jedno putovanje kočijom! Verujem da još svuda po telu imam plave i zelene modrice.

— Ostanite još neko vreme u Del Riju, pa da se malo zajedno provedemo! — predloži Šejn. — A što se tiče vožnje kočijom, toga je i meni zasada dosta.

— Zašto? Takva zamena ličnosti neće vam se ponovo skoro desiti! — nasmeja se Kora.

— I ja se nadam!

— Je li Del Rio bio vaš cilj?

— Ja nemam nikakav cilj.

Ona ga osmotro i zakucka.

— Ali, sada cu ostati ovde — dodao je.

Na njenim obrazima pojavise se jamicice.

Šejn pozva kelnera i naruči vino.

— Oh, ja bih morala u krevet — primeti Kora.

— Nemojte mi to učiniti, Kora! Sve vreme sam zamišljao kako cu sa vama proslaviti svoje oslobođenje!

Kelner donese vino. Pošto je otišao, oni ispiše. Kora Silver postade jako ozbiljna. Ona mu položi ponovo ruku na mišicu i zagleda mu se u oči.

— Hoću s tobom da spavam i ti hoćeš sa mnom — rekla je. — Zato nemojmo toliko okolišiti oko toga. Recimo jednostavno: da! Ne moraš rasipati slatke reči. Ja ti se i bez toga neću odupirati.

— Da, Kora! — prošaputa Šejn.

Ona obori pogled ka čaši i pritisnu rukom grudi.

— Gospode — promucala je — koliko me je samosavladi-
vanja i muka stajalo da ti to sada kažem. — Podigla je pogled.
— Bojala sam se da ti...

— Ti si šasava — odvrati Šejn ozbiljno. — Mene je to uhvatilo još u kočiji. A ne tek sada i ovde. To si ipak morala osetiti.

Ustala je.

— Ja sam ovde suviše poznata. Sačekaj deset minuta! Soba broj sedam. Za tebe će ta vrata ostati otvorena. — Nasmešila se. — Mister Šejne! — dodala je glasno i za sve ostale goste dovoljno razgovetno. — Želim vam i dalje prijatno veče.

Šejn ustade i pokloni se.

— Madam!

Ona krenu. Svi su gledali za njom i bilo je očevidno zašto. Kora Silver nije bila samo lepa, već je posedovala i uzbudljivu figuru, a tome je doprinosio i njen hod. Muškarcima je od njenog koračanja odmah krv počela brže da struji kroz žile.

Šejn oseti kako mu se razum muti. Za trenutak je osetio srce čak u grlu, dok je pomišljao na to šta ga kroz deset minuta očekuje u sobi broj sedam.

Bacio je pogled na časovnik na zidu, a onda pošao ka šanku. Muškarci tamo su već saznali da je on bio taj čovek koga su banditi oteli iz kočije. On ih je kratko obavestio o događaju, platio dve runde pića i napustio za piće raspoloženo i od pića već omamljeno društvo tačno posle deset minuta.

Otvorio je vrata sobe broj sedam i ostao da stoji na njima. Unutra je ona stajala pred velikim ogledalom, raspuštene plave kose i naga.

Sejn zatvori vrata i stavi rezu. Onda baci šešir na jednu od stolica i pođe polako ka njoj. Ona se okrete ka njemu. Začešljana unapred, njena duga plava kosa prekrivala joj je čvrste, snažne grudi.

Kada je zastao pred njom i uzeo je u naručje, obavila mu je ruke oko vrata. Oči su joj svetlele.

— Tvoja sam, Šejne! — prošaputala je. — Ali, odmah ti kažem: ja imam dve želje. Oduzmi me sada u krevet i više me ne puštaj. Ti si baš onakav muškarac na koga čekam još od kako sam bila sasvim mlada devojka!

Šejn je snažno privuče k sebi.

V

Spat Spenser se ogrnu u kućni mantil, spusti se na stolicu i odgurnu u stranu svetiljku koja ga je zaslepljivala. Zevajući, pogledao je u onizeg muškarca pred sobom.

— Vince, ti si jedan trapavko! — progundao je sanjivo i mrzovoljno. — Kada ste čuli da su šerif i Sejn stari prijatelji, morali ste ih odmah ustreliti.

— Staro prijateljstvo, ser, još uopšte ne govori u prilog tome da će se neko kao što je Šejn odreći dobrog posla. Pre nego što nešto preduzmemo, želeo sam svakako da čujem vaše mišljenje.

Spat Spenser odmeri revolveraša mrzovoljno.

— Sada ga znaš.

Vince zadiže pantalone koje su mu spadale.

— Dobro, onda jašim nazad za Del Rio i mi ćemo odmah uzeti Šejna u šake. Hteo on da priča ili ne, batine će već izvući sve iz njega. Onda ćemo vam ga servirati.

Spat Spenser podiže ruku.

— To je potpuno maloumno. Kada je dragi bog delio razum, zašto nisi uzviknuo glasnije: „ovde sam”? Hombre, zar ti još uvek nisi shvatio ko je Šejn? Iz njega batinama niko kao ti neće ništa izvući. Iz njega ne.

— Ja znam neke dobre metode, ser! — odvrati Vince ponosno. — Kad ja hoću da neko propeva, onda taj to i uradi.

— Ali, ne i Šejn! — odvrati Spat Spenser ljutito. — Urazumi se rađe već jednom! Šejn je tvrdi od drške revolvera i zilaviji od najboljeg sedla. Zato mi nemoj predlagati takve veštice...

— Onda ja ne znam kako...

— Ne pričaj brže nego što možeš da misliš! — prekide ga Spat Spenser grubo. — Zaboravi malo Šejna. Može zaista biti da je on još uvek pošten prema meni, iako šerifa već dugo poznaje. Sa svojim metodama samo ćeš oneraspoložiti Šejna prema meni. Zadrži se rađe na šerifu. To je jedan stariji čovek. On će govoriti! Jer, ko je star, taj pokušava da postane još stariji. Njega obradite! Ako me Šejn nije izdao, moraće grad da sebi potraži drugog šerifa, ali, ja neću morati sebi da tražim novog čoveka protiv „Vels Fargoa“, ti, volino rogata! A ako je Šejn ipak izbrbljao stvar, možete posle šerifa preći na njega. I da ga sredite temeljito! A to znači da me, kad se vratiš ovamo, izvestiš da Šejn leži pod zemljom. Metar duboko, hombre!

— Razumem, ser! — promrmlja Vince.

Spat Spenser ustade i zevnu.

— Ja ću da odremam još dva sata unutra. Kada budem sedeo ovde za doručkom, bićeš opet tu i izvestićeš me. Ali, tada hoću da znam šta se dešava ili će te đavo odneti.

Vince napusti predsoblje. Tačno dva časa kasnije, dok je Spat Spenser opet sedeo na istom mestu i doručkovao, dovuče se on ponovo unutra. Spenser je upravo jeo kašičicom jedno meko kuvano jaje.

On ga pogleda napregnuto.

— Šejn vas je otkucaao, ser! Čim je stigao, odmah je o svesmu obavestio šerifa i njih dvojica su zaključili da zajedno krenu protiv vas.

Lice Spata Spensera postade belo kao zid. On zdrobi ostatak jajeta u ruci i baci ga kroz prostoriju.

— Zajedno da krenu protiv mene! — grmnu. — Nadam se da sad leže zajedno pod zemljom.

— Šejna nismo mogli da pronađemo, ser!

Spat Spenser se zablenu u njega.

— Mislim da je on odseo u hotelu „Rio Grande“?

— Tamo smo i mi bili. Uvukli smo se čak u njegovu sobu. Ali, on nije bio tamo! — kleo se Vince. — Krevet je bio prazan.

Spat Spenser je upravo bio zgrabio šolju s kafom. Ljutito je ispustio. Smeđa tečnost proli se po celom stolu.

— Ti, šeprtljo jedna! Zar vi uopšte niste muškarci? Šta traži jedno takvo kopile kao što je Šejn za noć, a? Jedan termofor! Ali, jedan sa ušima, nosom, ustima i svim ostalim. A u jednoj takvoj vašljivoj čatrlji uvek ima žena koje će se za jevtine pare ponuditi. Tamo ste morali da ga tražite.

— Ali hotel „Rio Grande” ima trideset soba.

— Da, pa? — dreknu Spat Spenser.

— Nas smo samo trojica! — dobaci mu revolveraš pre-korno.

Spat Spenser skoči.

— Detinjarija! Ovde bar ima dovoljno ljudi, Trebalo je samo jednom kratko da zvizneš. Hajde! Napred! Tek je sedam sati i muškarci koji se nalaze kod drolja, tek su počeli da spavaju. Zato miči se. Digni sve ljude na noge. Ja ću jahati s vama.

Vince načini okret udesno.

Nije prošlo ni deset minuta, a Spat Spenser izađe u čizmama s mamuzama i do zuba naoružan iz kuće. Smeškao se sa nekim mračnim zadovoljstvom kada je ugledao na zorištu Vinca i još dvadeset ljudi spremnih za jahanje.

On odmah uzjaha, stegnu butinama slabine svog mrkova i krenu. Ljudi mu se priključiše.

VI

— Ja moram sada da idem, Šejne — prošaputa Kora i odvoji se od njega. — Mene očekuju na ranču. Moj svekar ne donosi nikakvu odluku bez mene, a ja sam sada već tri sedmice odsutna.

Oblačila se, i on je želeo da joj pomogne.

— Bolje nemoj, inače neću biti u stanju više da odem — nasmešila se i odgurnula ga. — Pobrini se o svojim stvarima.

Šejn se takođe počeo oblačiti.

— Kada ćemo se ponovo videti? — upita je pri tom.

— Ja ću razgovarati sa mojim svekrom. On će sigurno uvideti da mi je konačno zaista neophodna pomoć. Meni je ce-log tog posla ionako već preko glave.

— Kako ti to sebi predstavljaš? Tvoj muž može u svako doba ponovo da se pojavi.

O njemu oni nisu bili razgovarali. Kora Silver zato iznenađeno pogleda Šejna. Konačno se osmehnu ponovo.

— Ah, ti si se sa šerifom temeljito izrazgovarao, zar ne?

— Paterhend je moj stari prijatelj. U takvom razgovoru uvek se ispriča i ponešto od toga.

— Hoćeš li da budeš sa mnom ili nećeš? — upitala ga je tužno.

— To ne treba ni da pitaš! — preseče je on. — Ali, za mene nije nikakvo uživanje da kao profesionalni bokser na kraju budem poslat u ugao, sve dok gong za mene ponovo ne zazvoni, odnosno, dok tvoj muž ponovo ne nestane.

— To ne zvuči lepo, Šejne!

— Izvini ako sam se malo grubo bio izrazio. Ali, ti me u svakom slučaju razumeš. I do toga mi je jako stalo.

— Ja ću se rastaviti! — reče Kora i pride mu, a onda se okrete leđima da joj zakopča haljinu. — Još pre nego što odem iz grada potražiću našeg advokata. Ranč pripada meni. Moj svekar mi ga je prepisao. Ja sam dobra partija, Šejne.

Okrenula mu se ponovo licem, izdigla se na vrhove prstiju i poljubila ga. On je obgrli i zagleda se u nju.

— Idiot!

— Ko?

— Tvoj muž!

Ona ode do komode.

— Ne nazivaj ga mojim mužem. I ja to već davno ne činim više, jer, on je to još samo na papiru. — Stavila je šeširić na glavu, uzela torbicu i okrenula se. — Možda ću već sutra doći ponovo u Del Rio. Ali, ti si kod mene tamo napolju u svako doba dobrodošao. Sva vrata stoje za tebe otvorena, kao što su sinoć bila ova ovde!

Ona pokaza ka vratima sobe, poljubi ga još jednom i ode.

Dva minuta kasnije, stajala je ponovo u sobi, a na njenom lepom licu ocrtavali su se uzbuđenje i strah.

— Šejne, dole posvuda stoje naoružani ljudi. Oni drže hotel u okruženju. Ti si ipak onaj Šejn koga „Vels Fargo” već godinama goni. Sigurno su to njihovi.

— Od „Vels Fargoa”? To jedva da je moguće! — uzviknu Zapadnjak i pride prozoru. Čim je ugledao lice prvog od tih ljudi, znao je da je Kora u pravu, tvrdeći da su došli po njega, ali, što se tiče pripadnosti tih ljudi, samo jedno ime je dolazilo u pitanje.

Spat Spenser!

Ispunila ga je jedna užasna slutnja. Spat Spenser je otkrio njegove prave namere zato što se on suviše dugo bio zadržao u Paterhendovoj kancelariji.

— Da, radi se o meni — objasni Šejn ženi kraj sebe — ali, ti ljudi nisu od „Vels Fargoa”. — On uze „kolt” u ruku. — Ti bi ipak morala te momke da poznaješ. Bar jednog od njih. Spata Spensera nisi videla?

Kora zavrte glavom.

— Od onih koje sam videla ne poznajem nijednog... Spat Spenser? Ne! Kako si došao na njega?

— To je jedna preduga priča — odvrati Zapadnjak i skloni je s puta. — Ostani ovde i ne miči se s mesta dok te ne pozovem.

Pogledala ga je zaprepašćeno.

— Kud ćeš tamo, Šejne? Ima ih toliko mnogo.

Šejn zatvori vrata za sobom i odšunja se tiho, na vrhovi-
ma prstiju do stepeništa. Pognut, ostao je tamo da stoji, sa „koltom” u ruci spremnim za paljbu.

Prigušen žamor glasova prodirao je odozdo. Spenserovi ljudi nisu stajali samo u dvorištu i napred na ulici. Oni su bili prodrli i u hotel.

Naglo se okrenuo, začuvši šum iza sebe.

Kora je pošla za njim.

— Čekaj! — prošaputala je. — Idem da kažem šerifu šta se dešava.

— Nazad! — prosikta Zapadnjak. — Da je Paterhend još u životu, sigurno sada ne bi više spavao.

Mogao je da zamisli šta se dogodilo u kancelariji, i bio je srećan što starom prijatelju nije ispričao da pripada Sedmoj brigadi i da je po njihovom nalogu došao u ovaj kraj. Bila je počinjena ionako jedna neoprostiva greška. Spenserovi ljudi bi i to kao i sve drugo iscedili iz starog čoveka. Kako je morao biti nesrećan zbog svega toga pred licem smrti!

On pogleda ka Kori.

Žena se nehotice trže, uzmače i stavi šaku na usta.

Kraj njih otvoriše se jedna vrata. Jedan muškarac, hotelski gost, izađe iz svoje sobe. Preneraženo je gledao u Šejnovo oružje i oklevajući zastao.

Radilo se o jednom visokom i debelom čoveku. Nosio je dugu, taninu pelerinu, a u ruci držao šareni kofer.

Zapadnjak mu, pride.

— Hotel je okružen hordom pucaroša — objasni mu. — Sada je nemoguće da sidete. Pozajmite mi vašu pelerinu!

Muškarac pogleda začuđeno na Koru, a onda ponovo u Šejna i klimnu glavom. Šejn zadenu „kolt“ u futrolu, ogrnu pelerinu preko ramena, zameni svoj šešir sa tropskim šeširom iz nenadenog debeljka i uze mu i kofer iz ruke.

Onda navuče novi šešir duboko na čelo, skriven pod pelerinom, uze „kolt“ u ruku i počeo da se spušta niz stepenicu. Koru jeknu uplašeno. Debeljko krenu nazad u svoju sobu i povuče je sa sobom.

Četvorica revolveraša muvala su se po holu hotela. Portir je stajao iza pulta recepcije, bleđ, sa smetenim izrazom na licu. Očevidno su ga ona četvorica „obradila“.

Hol je bio veliki. Zauzevši pozicije na sve četiri strane, sa „koltovima“ još u futrolu, ali spremni za borbu, revolveraši odmeriše Zapadnjaka, ali ga nisu prepoznali, pa se zatim nemarno okrenuše i prestadoše da obraćaju pažnju na njega.

Šejn klimnu portiru glavom i pođe ka izlaznim vratima, Sasvim blizu njih, na pločniku, stajao je već sledeći revolveraš. I on zbunjeno propusti Šejna, odmakavši se u stranu.

— Gde je poštanska stanica? — upita Zapadnjak krenuvši ka njemu.

— Nastavite duž ulice — odgovori čovek i pokaza smer. Onda shvati svoju grešku. Ali već prekasno. Šejn je ispuštio kofer, privukao momka k sebi i koraknuo s njim ka zidu zgrade.

Još osmorica ljudi stajali su na ulici, sa „koltovima“ ili puškama u rukama. Oni podigoše oružje, ali su oklevali.

Šejn pogleda prema kancelariji. Vrata i kapei na prozorima bili su zatvoreni. Slutio je da su smaknuli Paterhenda.

Morao je da beži. Na pomoć nije mogao da računa, a protiv više od dvadeset ljudi nije imao nikakve šanse. Spat Spenser se nije dao videti. Uprkos tome, morao je računati s tim da mu njegov bivši partner neće poštediti život, ako mu bude dao dovoljno vremena da razmisli. To su izgleda mislili i banditi na ulici. Ali, kada je Šejn počeo da prelazi ulicu da bi se dokopao mesta na kome je bilo više od dvadeset konja, niko mu nije pružio otpor. Šejn je išao natraške i držao je taoca pred sobom, koji ga je svojim telom štitio.

Povoci konja bili su samo labavo omotani oko prečke za vezivanje. Šejn trže nož iz sare čizme i krenu brzo duž reda konja. Oštrica njegovog noža bila je oštra kao u brijača. Kada

je oslobodio sve konje, snažnim udarcem pod bradu oslobodio se taoca, vinuo se na jednog od konja i poterao istovremeno snažnim puminim krikom celo krdo u trk.

U prvi mah je za sobom čuo samo povike. Ali, već delić sekunde kasnije, odjeknuše prvi pucnji. Ljudi istrčaše nasred ulice i počеше da pucaju za njim. Meci su mu zviždali oko ušiju. Jedan metak odnese mu strančev šešir s glave. On se sav ispruži i plegnu po konju, snažno ga mamuzajuci u slabine. Pri tom je jedno za drugim ispuštao krike kao planinski lav. Više od tuce životinja jurilo je uporedo s njim. Zdesna i sleva, kuće su proletole pored Zapadnjaka.

On se osvrnu. Samo dvojica revolveraša dostigla su svoje konje i sada su galopirali za njim. Oni su ga zaklanjali od pogleda svojih kompanjona i ometali ih da pucaju, tako da su ovi morali sasvim do zida kuća da se pomere u stranu da bi ga još imali na nišanu.

Šejn je nemilosrdno mamuzao svoga konja.

VII

Spat Spenser se nalazio sa delom svojih ljudi u dvorištu kad je Šejn napuštao hotel. Tek su ga pucnji obavestili da se nešto događa i izmamili ga na ulicu. Kada je video šta se dogodilo, umalo ga nije udarila kap. Šejn se skoro više nije mogao ni videti. Samo su se još videli konji koji su daleko iza njega jurili iz grada.

Vince je stajao pred vratima hotela. Pošao je ka gazdi kao prebijeno kuće. Okolo su još odjekivali besmisleni pucnji.

— Vince! — škrgutao je zubima Spat Spenser. — Kako se to moglo dogoditi?

— Niko ga nije prepoznao ser! — promuca onizak revolveraš. — Imao je potpuno drukčije stvari na sebi, i pri sebi, i tako je ravnodušno silazio niz stepenice, da smo ga svi smatrali nekakvim trgovačkim putnikom. Ali, Pit i Džeriko su odjahali za njim. Oni će ga već doći!

— Pit i Džeriko! Izvanredno! — praskao je Spat Spenser. — Želiš li ti to mene možda da utešiš, je li?

— Ali ne, ser! — mucao je Vince.

Spat Spenser se obazre. U međuvremenu su građani izašli iz svojih kuća, želeći da saznaju zbog čega se razlegla tolika silna pucnjava. Neki su počeli da dozivaju šerifa.

— Bolje bi bilo da napustimo grad! — natuknu Vince.

Pogled Spata Spensera je klizio preko fasade hotela. Ne! Ovde on još nije gotov.

— Ispričaj građanima da smo hteli da uhvatimo jednog opasnog kradljivca stoke! — naredi on Vinceu. — Onda pogledaj po hotelu. Negde mora da se nalazi nekakva drolja kod koje je on bio. I nju ćemo onda da pritisnemo.

U tom trenutku, izađe Kora Silver iz hotela. Spat Spenser pođe odmah k njoj i skide šešir s glave.

— Oh, madam! Nadam se da vam moji ljudi nisu pričinili nikakvu neprijatnost. Mi smo ovde u poteri za jednim kradljivcem stoke. Jedan prilično opasan momak, koji je bio ovde u hotelu. Isporučite mister Silveru moje pozdrave. On bi, za božju volju, morao da poveća broj čuvara stoke, jer, onaj nitkov ima veliku momčad i izgleda da je odlučio da se razmaše po našem kraju. Ali, mi ćemo ga već staviti iza brave, čak i ako ga danas ne budemo uhvatili.

Službenik izvede Korinu kočiju iz dvorišta. Spat Spenser je dopratio do zaprege i pomogao joj da se popne. Ona odmah krenu odatle, a Spenser se vrati ka svojim ljudima.

— Napred! — viknu. — Preturite hotel na glavu!

Cela družina pokulja u zgradu. U holu susrete Spenser vlasnika, pa i njemu objasni da on sa svojim ljudima goni jednog opasnog kradljivca, tako da se vlasnik nije u prvi mah ni usudio da protestuje.

Pretraga je ostala bezuspešna. Dva njegova čoveka dovukoše sobaricu. Bila je razroka i nosila je debela stakla imala je masnu crnu kosu, i noge koje su podsećale na šampanjske boce.

— Evo, ser! — povika jedan od njih dvojice. — Marija! Za nju se zna da spava s gostima i da za to uzima novac.

— Džentlmeni, to ćete ipak izviniti — odvaži se hotelijer. — Marija je skroz naskroz pristojna — uze on devojkicu koja je jecala, u zaštitu. — Za to mogu da vam garantujem.

— Pustite je vi, tutkaldžije — prosikta Spenser. — Pustite je i gubite se napolje!

Ljudi kao pokisli napustiše hol.

Hotelijer uze plaću devojkicu u naručje.

— Ja ne razumem šta vi hoćete od Marije, kada tražite jednog kradljivca stoke? — reče ljutito.

— Kradljivac stoke nije bio u njegovoj sobi. Prema tome,

sasvim je blizu pameti slutnja da je proveo noć kod neke žene.

— Mister Spensere! Ne u mojoj kući!

— Izvinitel! — promrmlja Spat Spenser i izađe na ulicu.

— Hajde, zbor! — povika glasno. — Jašimo nazad!

— Nas su dvadeset dva čoveka, a imamo svega šest konja! — podseti ga Vince.

— Onda marširajte! — zaškriguta zubima Spat Spenser. — Idite pešice kad ste bili toliko lenji da potčrite za svojim konjima.

Njegov kulaš je stajao kraj hotela na drugoj strani ulice. Jedan od ljudi doveđe mu životinju. Proključao od mržnje i besa, Spenser mu istrže uzde iz ruku, pope se u sedlo i odgalopira iz grada.

Bičem je gonio kulaša napred. Prevalio je rastojanje za dva časa. Kulaš je bio mokar od znoja i velike mrlje bele pene visile su životinji iz usta i po grudima i slabinama. Čak su i Spenserove čizme bile njome zamrljane.

Sjahao je pred glavnom zgradom ranča iz sedla i obazro se. Još nije bilo ni podne. Ali, sunce je već stajalo skoro u zenitu. Nadaleko i naširoko nije se videla nijedna ljudska duša. Svi kauboiji bili su odjahali za stokom.

Morao je da povede kulaša još komad puta da bi ga napojio. On skide sa njega sedlo, uhvati životinju za đem i povede je ka bunaru nad kojim je bila široka nastrešnica.

Tamo je sedeo jedan od njegovih ljudi i po svim izgledima duboko spavao. Spat Spenser se odmah dao na to da ga razdrma, očekujući da će ovaj uplašeno da skoči. Ali, odmah zatim, on sam je bio taj koga je obuzela vrućina i koji se osećao da ima ogroman kamen u želucu.

Čovek kraj bunara bio je Šejn!

Spenser ga je prepoznao tek kad mu se sasvim približio i hteo tog lenjog spavača naglo da okrene. Pri tom je ostao kao skamenjen.

Šejn ustade, ali ostade u senci nastrešnice.

— Vežite kulaša ovde — reče. — Još je prerano da ga pustite da pije.

Spenser ponovo krenu. Kolena su mu odjednom omekšala. Šejn se odmače u stranu i pogleda ga, kako je nesigurno i drhtavim rukama omotao uzde.

— Nemate dobre živce! — konstatova Zapadnjak kad je Spenser sasvim okrenuo ka njemu.

Šejn je još uvek nosio onu izbledelu pelerinu, tako da Spenser nije mogao da vidi da li on drži „kolt” u ruci ili ne. Ali, slutio je da drži.

Spenser je grcao.

— Vi niste bili fer, Šejne! — mucao je. — Morao sam tako da postupim.

Zapadnjak mu se zagleda u lice. On još nije bio u šerifskoj kancelariji da potraži Paterhenda. Ali, njegov osećaj mu je ipak govorio da je taj stari čovek mrtav i da on ovde stoji pred njegovim ubicom.

— Gubite se! — reče Šejn hladno. — Nemojte nikada više doći u ovaj kraj. Ja vam dajem dvadeset četiri časa, a onda ću biti ponovo ovde. Sa rendžerima i šerifima.

— Šejne, ja...

Šejnov pogled je bio taj koji mu je zatvorio usta. Ponovo se zagrenuo glasno.

Zapadnjak se okrete i pođe ka svom konju, koji je, kako je Spenser tek sada video, bio vezan iza male štale.

Odmah je odjahao odatle.

Tek kad više nije video Zapadnjaka, položi Spenser ruku na revolver na koji je do maločas sasvim bio zaboravio.

— Kopile! Prokleta kopile! — škrgutao je, okrenuo se i potrčao u kuću.

— Hej! Hej! — grmeo je dok je krupnim koracima prolazio kroz hol ka svojoj radnoj sobi. — Ima li ovde koga, hej?

Glas mu je odjekivao kroz kuću. Crna kuvarica i stari Logan sjuriše se u hol. Spenser se već nalazio kod vrata.

Kuvarica se pokloni poslušno.

— Ser? — upita stari Logan kad se našao pred njim.

— Ti možeš da se gubiš, Rita! — obrati se Spenser kuvarici. Onda položi Loganu ruku na rame. — Ko se još nalazi na ranču?

Logan zavrte glavom.

— Od kako su kauboji odjahali na pašnjake, ja nisam video nikoga.

— Osedlaj sebi konja — reče mu Spenser drhćućim glasom. — Jaši kao da ti se radi o glavi. Svi ljudi treba da dođu na ranč. I to odmah. Jaši i napolje na majur. Riko treba da se sa svim ljudima vrati ovamo. Treba da ostave sve kako jeste. Potreban mi je ovde svaki čovek.

Logan, koji je radio na ranču kao kućni i štalski sluga

i koji zbog svog gihta već izvestan broj godina nije bio u potpunosti sposoban za rad, klimnu žustro glavom.

— Odjahaću i reći ću svima vašu odluku, ser! — obeća. — Biću brz kao vetar.

Spenser isprati pogledom starog čoveka, a onda uđe u svoju radnu sobu. Nemir ga je zgrabio. On zapali cigaretu i počeo snažno da uvlači dim.

Ako ne uspe da uhvati Šejna u svoje šape, onda je gotov. On je jasno video tu stvar. Pogled na časovnik na zidu potvrdio mu je da mu nije preostalo još mnogo vremena. Samo još nekoliko časova! Ako njegovi ljudi do sumraka ne nađu Šejna na trag, može on da se pakuje. Za sva vremena! Kada bi Šejn uspeo da se probije i stigne do prve rendžerske stanice, on više ne bi bio vlasnik prevoznice linije, gazda jednog ranča, uticajan i moćan vladar jednog grada, nego bi pripadao onima koje progone!

Pri toj pomisli srce mu se penjalo čak u grlo. Prestao je da šeta po sobi i zagledao se u prazno.

Ali, Spat Spenser nije bio čovek koji se lako predavao. Izgubljen, prepušten, to su bile reči čije značenje on nikada nije bio upoznao. Ne na sopstvenoj koži. Uvek mu je bilo suđeno da uspe.

Ponovo je počeo nemirno da šeta po sobi tamo-amo : pri tom je njegovo koraćanje bilo sve odlučnije. Zapalio je novu cigaretu i kad je začuo topot kopita, pošao je naglo napolje, prošao kroz hol i izašao na verandu.

Bio je to Vince s osmoricom momaka. Dojurili su u snažnom galopu i odmah sjahali. Vince se pope uz stepenice.

— Ponovo imamo sve konje — izvesti Spenser. — Pinter je s ostatkom momčadi pojahao za Pitom i Džerikom, koji su, jasno, ostali na tragu Šejnu. Imate li naređenja za nas?

Spenser je ledeno merio oniskog revolveraša.

— Pit i Džeriko? Oni su obični poslastičari, koji nam ovde više nisu potrebni. Oni na Šejnovom tragu! Onda bi bili ovde.

Vince počeo zbunjeno da žmirka i pokaza prema severu.

— Šejn je odjezdio iz grada u pravcu Rio Grande. Zato ova dvojica nisu mogla biti ovde.

— Je li možda ovde Rio Grande? — riknu Spenser i ispruži ruke.

Vince stisnu kapke.

Spenser pokaza ka bunaru.

— Šejn je još pre mene bio ovde na ranču. Tu. dole, pod nastrešnicom, sedelo je to kopile.

Vince otvori usta pa ih ponovo zatvori.

— Zapanjio si se? — grmnu Spenser. — I ja sam se takođe bio zapanjio. Mislio sam da ću pasti na stražnjicu kad se taj tip iznenada pojavio preda mnom.

On koraknu tik do Vincea i uhvati ga za mišicu.

— Vince, ako mi tog psa ne uhvatimo, ako ga ne smaknemo pre nego što ovaj dan dođe svome kraju, možemo da napravimo kraj. Ne samo ja, nego svi mi.

— U kom pravcu je Šejn odjahao? — raspitivao se Vince. — Mi ćemo mu odmah ući u trag. Ja imam Boba sa sobom. Vi poznajete njegov nos.

— Promenite konje! — dreknu Spenser. — Ko goni tog pasjeg sina i želi da uspe, taj ne sme nijednu sitnicu da ispusti iz vida.

— Sedlajte sveže konje! — povika Vince svojim ljudima. — Brzo! Mičite se! Šejn je bio ovde.

Ljudi uzeše konje za uzde i povedoše ih ka mestu za sedlanje.

— Jesu li našli Paterhenda? — raspitivao se Spenser.

Vince ga pogleda i slabo se osmehnu.

— Jesu! Možete li da zamislite da su ljudi iz Del Rija sami od sebe došli na pomisao da je samo taj kradljivac stoke koga smo mi isterali iz hotela, moga da ustreli šerifa. Tako nismo morali da im pomognemo u razmišljanju.

Spenser se zagleda u daljinu.

— Izvrsno! Kada uhvatimo to kopile obesićemo ga upravo zbog toga. Tamo u Del Riju! Sada sve leži na tebi i tvojim ljudima, Vince. — On je to rekao u skoro svečanom tonu. — Ali, ako ne budete imali Šejna do mraka, vratite se na ranč. Meni će tada ovde biti potreban svaki čovek, za pakovanje!

Vince klimnu svojim četvrtastim licem, siđe niz stepenice i nekoliko sekundi kasnije odjaha s ljudima.

Spenser pođe dosta napred za njima. Onda stade i podboči se rukama. Momci su uhvatili Šejnov trag i napregnuto ga pratili. Spenser je gledao za njima dok nisu prešli preko jednog brežuljka i izgubili se.

Gruna koju je predvodio Vince postigla je isti uspeh kao i sve druge horde i grupe koje je Spat Spenser u toku dana poslao za Šejnom.

Kada je pao mrak vratili su se nazad. Niko nije otkrio Šejnove tragove, a kamoli njega samog. Onaj trag koji je Vince s osmoricom jahača pratio izgubio se nekoliko milja od ranča, bukvalno u pesku. Vince je sa svojom momčadi iahao uzduž i popreko a da više nije uspeo da otkrije Šejnove tragove.

— Kao da ga je zemlja progutala! — izvesti on Spensera, koji ga je posmatrao bezmerno razočaran.

— Vince, u tebe i tvoje ljude polagao sam sve svoje nade — promuća Spenser.

Vince se zgrči kao išiban pas i sleže ramenima.

Spenser priđe ivici verande. Četrdesetorica muškaraca, revolveraši i kauboji, stajala je dole okupljena i iščekivala njegovu narednju. Razgovor je umukao i svi su se okrenuli ka njemu.

— Riko, ti ćeš preuzeti vođenje ranča — reče Spenser glasno. — Ja jašim sa specijalnom ekipom preko reke.

Zavladala je pritiskujuća tišina. Specijalna ekipa, to su bili njegovi revolveraši. S one strane Rio Grande ležao je Meksiko. Tamo je Spenser želeo da se sakrije, jer je ozbiljno uzimao Šejnove pretnje. Itekako ozbiljno!

— Ja tamo dole neću nepomično sedeti, i pre svega, vraćiću se ponovo! — dodao je glasno.

Okrenuo se i otišao u kuću. Vince i Riko pođoše za njim.

— Mi ćemo tamo, na drugoj obali ostati u stanju pripravnosti — objasni Spenser dvojici svojih saradnika u radnoj sobi. — I odatle ćemo takođe goniti Šejna. Ako on zaista sutra dođe ovamo s odredom rendžera, neće biti teškoća... Ja sam navodno odjahao poslom za Prezidio, Riko! To možeš da kažeš svakom ko bude pitao za mene. Ja ću za nekoliko dana biti ponovo ovde. A ko smakne Šejna dobiće ekstra premiju i ona neće biti mala. Jesi li razumeo, Riko? Objavi to, dakle, dole ljudima.

Spakovao je nekoliko stvari. Onda je predao Riku ključeve i malo zatim odjahao je sa svojim revolverašima u pravcu Rio Grande.

Sledećeg jutra prešao je reku i pojahao na meksikansko

tlo. Na granici je Spenser ostavio polovinu svoje momčadi. S ostatkom grupe odjahao je do hacijende u blizini La Punte, koju je stekao tek pre nekoliko meseci.

Dok su njegovi ljudi posle noći provedene u sedlu mislili samo na spavanje, pregledao je on celo imanje i proveravao red. U tom obilasku poveo je sa sobom Vincea. Meksikanci, koji su radili na ovom prilično velikom imanju svugde su obojicu dočekivali s izuzetnim poštovanjem. Kada su krenuli ka glavnoj zgradi stigao je prvi kurir od Rika i sjahao.

— Ništa od Šejna, ništa od rendžera! — izvestio je čovek.

Vince i Spat se pogledaše.

— On je napunio gaće — primeti Vince.

Spat Spenser zatrese odlučno glavom.

— Ni govora!

— Ima nekoliko momaka koji kažu da je Šejn bio nekako uznemiren dok je bežao iz Del Rija — reče kurir.

— Onda bih ja to primetio kad sam ga zatekao kraj bunara — reče Spenser.

— Možda se dotle sabrao — dobaci Vince.

— Jaši nazad! — naredi Spenser kuriru. — Hoću dvaput dnevno da dobijam tačan izveštaj. Reci to Riku.

Čovek se vinu na konja i odmah odjaha odatle.

— Dobar znak? — upita Vince.

— Ne znam! — progundā Spenser. — Od Šejna se svašta može očekivati.

— Kad čovek bolje razmisli, on nema uopšte nikakvih dokaza — reče Vince. — Rendžeri su ga možda prosto ismejali.

Spenser ošinu revolveraša potcenjivačkim pogledom.

— Tebe bi možda ismejali. Mene takođe! Ali, ne i Šejna! Toliko drzak taj nikov do sada nikada nije bio. Ja znam tačno da je on za rendžerski biro u Laredu već izveo čitav niz munjevitih akcija. Ne, ne! Ne dajmo se blefirati. Ali, šta onda? Ja mogu akciju protiv „Vels Fargoa” i odavde da vodim.

Potapšao je Vincea po ramenu.

— To je ideja, zar ne?

Vince klimnu glavom.

— Odmaraj se nekoliko dana. Na hacijendi ima dovoljno lepih žena i vino ovde prija bolje nego onaj smučkani bućkurish tamo kod nas. Onda ćemo se prihvatiti posla. Meni je pre svega potrebno još ljudi. Uzmi nekoliko ljudi sa sobom i potraži mi još momčadi. Ali, prvoklasne ljude! Ljude koji se ne

boje ni boga ni đavola. Pošto prvi put budemo udarili, možda će se Šejn ponovo pojaviti i tada ćemo rešiti problem.

Vince ode u kuću da se konačno odmori. Ali, Spat Spenser još uvek nije bio umoran. Seo je u senku, glasno pljesnuo šakama i naredio mladoj Meksikanki koja se pojavila da mu donese vina. I tako je ostao tu da sedi i pije i kuje planove sve dok sunce nije zašlo.

IX

Pukovnik Vejl, koji je komandovao rendžerskim odredom u Laredu, pruži Šejnu ruku. Kapetan koji je bio na službi već ga je obavestio o Šejnovom izveštaju.

Šejn je, sasvim razumljivo, i ovde čuvao svoju tajnu da pripada Sedmoj brigadi i pozivao se samo na staro poznanstvo. Ljudi ovde su ga konačno dobro poznavali. On je već dosta često radio za ovaj rendžerski biro, izvršavajući pri tom zadatke u Meksiku, gde ovi ljudi u svom svojstvu rendžera nisu mogli da deluju. Sa mnogim rendžerima vezivalo ga je prijateljstvo.

Ali, na čuvanje tajne bio je zaklet i toga se on i držao.

Zauzeli su mesta u maloj službenoj prostoriji pukovni-kovoj.

— Dobra priča, Šejne — reče pukovnik. — Jeste li već razgovarali o tome sa „Vels Fargoom”? Mislim, dole u Del Riju.

Zapadnjak načini grimasu. Oba rendžera se osmehnuše.

— Ovde, u Laredu, nalazi se takođe jedna njihova postaja — reče pukovnik. — Ovde bi vam razgovor sigurno pao lakše. Šef ove postaje je jedna žena. Nju bi trebalo baš da posetite. Ali, naravno, preuzeli bismo to i kapetan ili ja.

— Jedna žena?

Rendžeri klimnuše glavom.

— Mlada, lepa i neobična energična i sigurno će kod „Vels Fargoa” napraviti karijeru — primeti pukovnik. — Mis Evelin Raderford.

— Evelin?... Zvuči dobro! — nasmeši se Zapadnjak.

— Potražite onda mis Raderford! — predloži pukovnik. — To će pomoći da vaše odnose sa „Vels Fargoom” dalje izgladite. Obavestite je o Spenserovim namerama i recite joj da smo mi spremni da poradimo na tom slučaju... Jeste li u međuvre-

menu saznali gde se nalazi Spat Spenser? — obrati se kape-
tanu.

Kapetan zavrte glavom.

— Dvojica naših ljudi inkognito se nalaze u Del Riju. Je-
dan od njih je bio na Spenserovom ranču i tamo se raspitivao
za posao. Na ranču se govorilo da je Spenser otišao u Prezidio.
Ali, tamo on nije. A što se tice ubistva Paterhenda, ni tu mu
ne možemo ama baš ništa dokazati. Nikakvih tragova. Ništa!
U Del Riju su ljudi čak mišljenja da je šerifov ubica bio Šejn.
Spenser tamo uživa sasvim dobar glas. Mnogi ljudi su videli
Šejna kako beži pred njim, a Spenser je uspeo da ubedi ljude
kako on goni nekog krudljivca stoke.

— Onda tamo ne treba ni da se pojavljujete — zaključí
pukovnik. — Mi ćemo preuzeti stvar. Jašite, Šejne, za Laredo!
Ali, ako to ne želite, samo se po sebi razume da ću ja poslati
jednog čoveka tamo ili obavestiti glavnu upravu „Vels Fargoa”.
Ja ću, naravno, pomenuti da sam obaveštenje dobio od vas.

— Učinite to na taj način — složi se Zapadnjak. On usta-
de da se oprostí.

— Zar hoćete da napustite ovaj kraj? — upita ga pukov-
nik iznenađeno.

— To mi nije ni na kraj pameti!

— Šerif Pit Paterhend bio je njegov dobar prijatelj! — ob-
jasni kapetan pukovniku.

Pukovnik osmotri Zapadnjaka.

— Ako želite da sarađujete u ovoj stvari, ja bih vam dao
zadatak da otkrijete gde se zavukao Spenser.

Šejn klimnu glavom.

— To bih prihvatio.

Rendžeri ustadoše. Obojica mu pružiše ruku.

— Mi želimo tog čoveka živog, Šejne. Od vas očekujemo
samo da ga tražite i da nas obavestite. Jasno?

— Samo se po sebi razume! — promrmlja Zapadnjak.

Tim rečima se oprostio od rendžera. Desetak minuta kas-
nije napustio je rendžersku stanicu i pojahao ka severu. Posle
četiri dana jahao je uskim kolskim putem nizbrdo u malu do-
linu ka Silver ranču.

Jedan krupan muškarac širokih ramena dočeka ga na vra-
tima. Šejn ga je procenjivao na četrdeset godina.

Zapadnjak lako dodirnu rukom obod šesira.

— Želeo bih da razgovaram sa misis Silver. Misis Korom
Silver.

On sjaha i odmota pelerinu sa prtljaga.

— Zašto si sjahao? — zabrunđa čovek, koji je očividno bio poslovođa na ranču. — Radna snaga nam nije potrebna. Mi smo kompletni.

— Ja sam pitao za misis Koru Silver a ne za posao!

Čovek duboko udahnu vazduh. Nije bio sasvim načisto s tim da li da ovog tipa otera odatle ili treba da pozove misis Silver iz kuće. Ali, ta odluka bila mu je ušteđena. Kora sama izađe iz kuće. Ona je upravo začula Zapadnjakov glas. Zastala je na pragu i ozbiljnim pogledom osmotrila Šejna.

— U redu je! — obrati se ona svom poslovođi i pokretom ruke stavi mu do znanja da treba da se udalji. On je poslušao odmah.

Šejn priđe ženi i tutnu joj pelerinu u ruke.

— Ona zapravo ne pripada tebi, ali, možda ti znaš gde bih mogao tog čoveka da nađem. U svakom slučaju, imao sam razlog da dođem ovamo.

Nasmešila se. Ali, ostala je ozbiljna.

— Čoveka koji svaki čas dolazi pa onda opet odlazi, njega već imam. A slutim i da je svet pun takvih tipova.

— Ali, ti si videla na koji sam način napustio Del Rio. A Spenserovi ljudi me još uvek gone.

— Zbog čega?

— Hoćemo li o tome ovde, na kućnom pragu, da razgovaramo?

Konačno se šire osmehnula i na oba obraza pojaviše joj se jamice.

— Muškarac koji svoju draganu posle dugog vremena ponovo vidi obično je poljubi.

Šejn je uze u naručje. Sledio je jedan dug i vreo poljubac.

— Bože moj! — promuca Kora kad je ponovo došla do daha. — Gde si do sada bio? Svaki drugi dan bila sam u gradu i već sam bila sasvim sigurna da su te oni smaknuli.

— Oni su to i pokušali, ali, na tome je i ostalo.

— Dođi u kuću! Sigurno si gladan.

— I jesam! Ali, ne samo za...

Okrenula se ka njemu i stavila mu šaku na usta.

— To vidim, Šejne! Ali, ni sa mnom nije drukčije.

Prošli su kroz predsoblje. Kora zakuca na jedna vrata.

— Predstaviću te mister Silveru — objasni mu, a onda povika. — Bene, mogu li da uđem?

— Da, dete! — odjeknu jedan starački glas.

Ona uze Šejna za ruku. Muškarac u sobi, koji je sedeo u naslonjači, bio je zaista starac. Mučio ga je giht. Bio je umotan u više ćebadi.

— Bene, ovo je Šejn o kome sam ti pričala — reče Kora.

Čovek je bio star i umoran. On odmeri Zapadnjaka.

— Ben Silver, moj svekar — predstavi ga Kora. — Bene, pruži konačno ruku Šejnu!

Starac izvuče ruku ispod ćebeta. Prsti su mu bili debeli i otečeni. Jedva je uspeo da otvori šaku.

— Hoćeš li s njim da pokušaš? — obrati se on Kori, dok mu je pogled i dalje ostao uperen u Šejna.

— Imam nameru! — potvrdi žena.

Starac zavrte glavom i zavuče ruku ponovo pod ćebe.

— To nije dobro, Kora! Ovo je takođe jedan koji ne može da ostane.

Kora pogleda Šejna u oči.

— Možda ćemo to i doživeti, Bene!

— Zbog tebe se nadam da to nećemo doživeti, dete! Pokaži mu ranč. Ovo je jedan veliki ranč i on pripada Kori. Ja sam lišio nasleđstva svog sina. On je jedna ništarija i skitnica. Tačnije rečeno, loš čovek. Budite dobri s njom! Ona je to zaslužila. Zbog toga vas pozdravljam ovde kao gosta i dobrodošli... A sada idite, deco. Ja sam umoran.

Kora povede Zapadnjaka napolje. Šejn se neprijatno osećao. Iznenada je ustanovio da mu to uopšte nije bila dobra ideja da poseti Koru. Pravo uzevši, on neće moći ostati ni ceo jedan dan. Jer, on je konačno morao da izvrši zadatak Sedme brigade, a i Paterhend je bio njegov prijatelj. Njemu je on jednostavno bio dužan da traga za njegovim ubicama. Da se desilo obrnuto, ne bi ni Paterhend nijednog trenutka mirovao.

Kora zastade u predsoblju i stavi mu ruke na ramena.

— Svejedno je koliko ćeš ostati, pa makar to bilo i samo jedan dan. Ja ti to u svakom slučaju neću odmeravati. To već sada znam.

Šejn je poljubi.

— Hvala ti, Kora!

Ona uzdahnu, pomirena sa sudbinom i ode s njim u kuhinju.

Posle obeda pokazala mu je ranč. Gajili su goveda i ko-
nje.

— Preko dve hiljade grla! — rekla je kada su izašli na

verandu sa koje se pružao pogled na pašnjake za konje. Ali, nama pripada još samo pedeset rasplodnih grla. Krdo sam inače prodala „Vels Fargou”. Zbog toga sam i bila u El Pasu. Zbog toga ću do kraja života biti zahvalna toj kompaniji. Inače te uopšte ne bih upoznala.

Uveče, u krevetu, ispričao joj je sve o Spatu Spenseru i zašto ga je on oteo iz kočije. Ona se uplašeno uspravi u postelji.

— Spat Spenser! I ti misliš zaista da je on dao da se ubije Paterhend?

— Na žalost, tako jel

— Oh, bože moj!

Ona mu pade oko vrata.

Pritisnuo je uz sebe i ljubio je u vitki vrat.

— Što se brineš, draga? Ovde ja nisam u opasnosti, a i ti takode nisi. Konji, koje Spenser hoće da otme od „Vels Fargoa”, nalaze se negde u blizini Hjustona. O tvojim konjima on još ništa ne može znati. Zato se ne boj.

Poljubila ga je u kosmate grudi.

— Nije to u pitanju. Ja znam gde se on može nalaziti. U svakom slučaju, mogu to da zamislim. I ako ti to kažem, praktično ću te oterati od sebe.

— Kada ga budem našao, doći ću ovamo ponovo.

— Spenser je proletos preko u Meksiku kupio jednu hacijendu. U blizini La Punte.

— Otkud ti to znaš?

— Ja sam tamo kupila bikove. Još od starog vlasnika. Dok su naši ljudi odvodili životinje videli smo tamo Spata Spensera i saznali smo da je on u međuvremenu otkupio hacijendu. Više o tome nismo razgovarali.

Ugasila je svetiljku. Duga, plava kosa padala joj je preko lica.

Ipak, bio je srećan što je dojahao k njoj. Zato je imao dva razloga. Prvi, što će ipak ostati tri dana na Silver ranču i drugi što će posle toga bez kolebanja moći da skoči u sedlo i da odjaše preko Rio Grande.

X

Spat Spenser je pogledao na mapu područja koju je Vince pružio po velikom stolu. Saobraćajna linija „Vels Fargoa” od

Lareda, preko San Antonija i Hjustona za Baton Ruž bila je crvenom olovkom pojačana. Krstići su označavali postaje i ispostave na liniji. Čak i datumi i sati kada njegovi ljudi treba da udare bili su označeni. Takođe crvenom olovkom.

Vince je još držao crvenu olovku u ruci. Dvadeset milja istočno od Del Rija nacrtao je jedan krug.

Spenser ga pogleda.

— Silverova dolina! Šta to treba da znači?

— Dve hiljade konja koje je „Vels Fargo” pre kratkog vremena kupio. Na ranču u blizini Hjustona izbila je epidemija antraksa. Te konje možemo zato glatko da zaboravimo. Ali, s ovim krdom pogodićemo „Vels Fargo” tačno u srce.

— Suviše je blizu Del Rija, Vince! — primeti Spenser mrgodno. — Sem toga, poznajem te ljude.

— Ljude na Silver ranču to neće oštetiti. Oni su novac za konje već dobili od „Vels Fargoa”. Sem toga, znam iz sigurnih izvora da je „Vels Fargo” već poslao ljude na put da dovedu te konje. Ja sam već sve izračunao. Ti momci bi došli tačno jedan dan prekasno. Zamisli samo njihova lica!

Spenser nije bio oduševljen. Zavrteo je glavom.

Riko priđe stolu.

— Spate! Hjustonska linija „Vels Fargoa” zbog antraksa praktično ne radi. Kad čovek pravo uzme stvari, mogli bismo da imamo sve adute u rukama kad bismo oteli to krdo iz Silverove doline.

Spenser, smeškajući se, pređe pogledom od jednog do drugog.

— Otkud znate vi sve to, vi, stratezi?

— Platili smo obaveštajce vašim novcem, ser! — odvrati Vince.

Spenser ponovo pogleda u kartu. Jedno za drugim, dodirivao je prstima sve označene krstiće.

— Dakle, slažem se da otmemo te konje. Ali ovde, gde ste stavili oznake, hoću uprkos situaciji da vidim sve u plamenu i dimu.

— Malenkost! — primeti Vince.

— Imamo li mi već i ljude za to krdo? — raspitivao se Spenser.

— Dovoljno! — umiri ga Riko.

— Onda napred! — zabruna Spenser. — Pripremite sve za to.

— Već je urađeno! — obavesti ga Riko. — Treba samo da zvizneš.

— Onda sam zviznuo!

Riko odmah izađe iz sobe. Vince se naže preko stola i zapisa kraj Silver doline isti datum i isti sat kao i kod krstića.

— To će biti udarac! Sve ćemo napasti odjednom, a kućkini sinovi neće uopšte znati odakle ih je to pogodilo.

— Jeste li nešto čuli o Šejnu? — upita napregnuto Spenser.

Vince zavrte glavom.

— Ništa! I ako mene pitate, ja verujem da ga više nikada nećemo ni videti.

— Grešiš, Vince! Ja poznajem to kopile.

Vince baci crvenu olovku na kartu.

— Onda će doći kad ovde sve odleti u vazduh. Spasti više neće moći praktično ništa.

— Moramo da ga uhvatimo!

— Kada se pojavi, ščepaćemo ga! — odvrati Vince pun samopouzdanja.

— Jahaću s vama! — reče Spenser odlučno. — Osedlajte mog konja!

Vince izađe iz sobe. Spenser baci još jedan, poslednji pogled na kartu, ostavi je da leži na stolu i pođe za svojim saradnikom.

XI

Šejn je ostao čitavih pola dana u polju agava, visoko iznad haciijende da leži i posmatrao imanje. Đavo bi ga znao šta mu je Kora to ispričala. Nijedan jedini Amerikanac nije mu bio izašao pred oči.

Sunce je nemilosrdno pržilo s neba. Šejn je još sačekao vreme sijeste, a onda otišao do svog konja, popeo se u sedlo i pojahao nizbrdo.

Jedan mladi Meksikanac izađe na vrata kada je Šejn sišao iz sedla pod širokim krovom od kukuruzovine.

— Mister Spenser nije ovde? — upitao je Šejn na španskom.

— Ne, senjor! — odvrati mladić. On je još juče naveče odjahao za Teksas.

Šejn opsova.

— On je naručio da dođem ovamo. Važno je. Ja sam dugo jahao. Gde bih mogao tamo da ga nađem?

— Nemam pojma, senjor.

— Zar on zaista nije ostavio za mene nikakvu poruku?

— To ću morati da vidim, senjor!

— Onda pogledaj! — zatraži Zapadnjak.

Mladić pođe u kuću a Šejn uđe za njim. Do Spenserove radne sobe. I tamo on ugleda mapu kako leži na stolu.

Nasmešio se kad je ugledao crvenu liniju i krstiće. Ali, kada je ugledao krug kojim je Vince opertao Silver ranč više se nije smeškao. Odmah se setio toga da je Kora prodala konje „Vels Fargou”. Kolena počеше da mu klecaju kada je pročitao datum i sat. Bilo mu je jasno da će se vratiti tamo prekasno, i da više nikog ne može da obavesti ili bar upozori.

Morao je Koru odmah prve noći da ostavi!

— Nisam našao nikakvu belešku, senjor — reče mladi Meksikanac kada je pretražio Spenserov radni sto.

— Ova karta! — reče Šejn. — Ona pripada meni! Zašto je ostavio ovde da leži?

— Nemam pojma, senjor!

Šejn smota kartu i uze je sa sobom.

Brzo je napustio zgradu, vinuo se na svog konja i pojurio odatle.

Stigao je prekasno. Jako, jako prekasno. To nije saznao tek kad se spustio u Silverovu dolinu i ugledao ostatke spaljenog ranča. To je on znao još kad je odlazio sa hacijende.

Starog, od gihta prebolnog čoveka ugledao je pred Kori-nim grobom. Umotan u ćebe i oslonjen na štap stajao je tamo. Vetar je nosio lišće sa drveća oko njegovih nogu i kotrljao ga preko groba.

— Govorila je da ćete doći, Šejne! Stalno je to govorila. I eto, sada ste tu.

— Kako se to dogodilo? — promuca Zapadnjak.

— Ja ne znam. Došli su konjanici. Zapucali su i Kora je istrčala iz kuće. Ja sam joj rekao da treba da ostane u kući. Ali, kad ste čuli još da mladi ljudi slušaju starog čoveka? — On pogleda Šejna. — Vatra me je isterala iz kuće. Nisam uopšte držao mogućim da sam još u stanju da tako brzo trčim. Ali, čovek konačno želi da ostane u životu. Našao sam Koru kod ograde korala. Bila je još živa. Živela je još do jutra. I sve vreme je o vama govorila, mladi čoveče.

Šejnu se stezalo grlo. On skide šešir.

Starac ponovo pogleda na humku.

— Ne! Niste joj uopšte doneli sreću. Ni truna.

— Otkud vi to možete znati? — mucao je Šejn.

Starac ga pogleda. Brada mu je drhtala. Hteo je nešto da kaže, ali se predomislio i pošao u pravcu praznog korala. Polako, vukući jedva noge.

Šejn priđe grobu...

Kasnije, nije znao više koliko je dugo proveo na Korinom grobu. Jutro se zasivelo kada je ponovo prejahao preko reke Rio Grande. Onda je legao gore na brežuljku iznad hacijende i počeo da čeka na Spata Spensera.

Ali, taj nitkov nije i nije dolazio...

XII

Dok je Spenser doručkovao, vince mu donese novine za sto. Spenser ga pogleda napregnuto.

— Ti si ionako sve već pročitao, zato nemoj da me mučiš!

Njegov pomoćnik se nasmeja.

— Četiri postaje, tri ispostave i krdo od dve hiljade konja. Sav svet tipuje na Šejna, ne pitajući se, kako je sve to jedan jedini čovek mogao da učini.

Spenser rastvori novine i zadubi se u njih. Posle izvesnog vremena podiže pogled.

— To je ipak prosto neshvatljivo! Oni zaista sve to pripisuju Šejnu. Vince, ti pasji sinovi od škrabala me vređaju.

— Ali, mi smo od početka želeli da se tako desi. Za ovo je sva krivica trebalo da se svali na Šejnovu glavu. — Vince lupi po novinama. — I tako se i desilo. Da smo to ranije znali, mogli smo sebi mnogo gužve i uzbuđenja da uštedimo.

— A gde je Šejn?

— To sad ne igra nikakvu ulogu! — odbrusi Vince.

Spenser ustade i zagleda se pred sebe.

— To ti veruješ! Ja ću biti umiren tek onda kad to kopile budem video kako mi leži mrtvo pred nogama. Ne! Mene nikako ne može da napusti osećanje da je on u mojoj blizini i da leži u zasedi.

— Ali, gde to? — upita Vince veselo. — Niko ga nigde nije niti video niti čuo.

— Jesu li viđeni rendžeri? — raspitivao se Spenser.

— Ovde, u San Antoniju? — Vince zavrte glavom. — Ovde ne treba da nas zabrinjava nijedan čovek.

— Jesu li naši ljudi na razrušenim postojama ili napolju na Silver ranču videli rendžere?

Vince i ovog puta zavrte glavom.

— Vince, to je užasno važno! — izusti Spenser skoro preklinjući. — Po tome ćemo naime najbolje raspoznati da li je Šejn još u blizini i da li treba da ga se plašimo.

Vince nakratko podiže ruku.

— Ni Pinter a još manje Bob ne bi propustili da tako nešto primete. Riko nam takođe ništa ne javlja o tome da su rendžeri bili na ranču.

— Jesi li telegrafisao u Prezidio? Jesu li tamo naši ljudi možda primetili Šejna ili rendžere?

— Pre jednog časa stigao je odande odgovor — reče Vince. — Ništa!... Ja verujem da se vi suviše mnogo brinete zbog tog tipa. Ja sasvim mogu sebi da predstavim zašto je on uhvatio tutanj i više se nije pojavio na svetlo dana. Javnost ga smatra očevidno tipom koji je „Vels Fargo” zadao taj udarac. Ja verujem da on sad od El Pasa pa sve dole do Braunsvila ni od jednog šerifa nije siguran. I ja se već unapred smejem na to što se rendžeri sigurno umesto za nama, nalaze u poteri za njim. Novine su prosto prepune te priče i posvuda će njegovo ime sasvim sigurno s tim biti povezano. Mora da su zaista svi poverovali da su se opet vratila stara vremena u odnosima između Šejna i „Vels Fargo”.

Spenser je dugo, dugo gledao pred sebe. Onda se prenue.

— Sedlajte konje!

— Kuda ćemo, ser?

— U Laredo!

Vince se osmehnu.

— Tamo se nalazi rendžerski biro, ser!

— Da! — prosikta Spenser. — Zar me ti smatraš nekakvom šepRTLjom? Misliš li ti da sam ja to iznenada zaboravio? Moram da izvršim inspekciju moje ispostave i da se pobrinem da mi ljudi tamo stave u pokret posao prevoza za Hjuston i Baton Ruž. Ja sam suviše mnogo investirao i stavio na to da bih stvar prepustio da ide kako ide. Niko od rendžera nas neće videti.

Vince se udalji. Malo zatim i Spat Spenser napusti hotel.

Ljudi su ga već čekali u dvorištu. U San Antoniju niko nije poznavao Spensera, i zato ga je ovaj napustio usred bela dana. On i njegovi ljudi su spokojno jahali glavnom ulicom, izlazeći iz grada.

Koristili su poštanski put koji je preko Lareda vodio ka Rio Grande i onda dalje ka jugu.

Tri časa kasnije, nabasali su na postaju za zamenu konja, koju su njegovi ljudi bili digli u vazduh. Samo jedan krater i iverje podsećalo je na to da se tu još pre nekoliko dana nalazila „Vels Fargoova” stanica za zamenu konja.

Spenser se osloni šakama o rog sedla.

— Parče dinamita bilo je dovoljno — primeti — jer su momci ovde bili krcati barutom. Šta se dogodilo sa posadom?

— Oni su prethodno bili odavde najureni — objasni Vince. — Verovatno su potražili sigurno pribežište u Laredu ili Del Riju.

Nastavili su sa jahanjem.

Sledećeg dana su im po cesti došla u susret jedna transportna kola. Bila su to kola od „Vels Fargoa”.

Ljudi se zaustaviše uz ivici puta i propustiše tešku zapregu da prođe. Vozar, koji ih je držao za neku momčad sa ranča, mahnu im rukom.

Niko od Spenserovih ljudi nije uzvratio pozdrav. Spenser sam bio je bleđ od ljutine. Vince to opazi.

— Oni nikada neće uspeli da dostignu red vožnje — reče on umirujuće. — Nigde neće moći dobiti konje za zamenu. Sem toga, da oni tovar vuku samo do San Antonija.

— Upitaj! — naredi Spenser ljutito.

Vince pojuri za kolima, zaustavi ih, porazgovara s vozarom i dogalopira nazad. Ljudi su mu napregnuto gledali u susret.

— Roba za Hjuston! — izvesti on. — Oni cene da će im sigurno biti potrebna sedmica dana više nego obično. Treba da prevezu pet kola. Ali, oni u Laredu imaju samo ovu jednu zapregu.

Pri poslednjim rečima Spenserov izraz na licu postade vedriji.

— To još nije sve, ser! — reče Vince. — Oni su me pitali da li nismo mi negde videli Šejna.

Spenserovi momci počеше ludački da se cere.

— Idemo dalje! — naredi Spenser odsečno, zateže uzde kulašu i munu ga u slabine. Sasvim blizu iza njega pratili su ga njegovi ljudi.

Tri časa kasnije, slavili su Spenser i njegova momčad pravi trijumf. Ovaj put dolazila su im njihova teretna kola u susret. Četiri zaprege! Kola Spenserovog prevoznog preduzeća! U brznoj vožnji dotutnjala su teško natovarena kola.

Spenser ih zaustavi.

Kola su bila natovarena robom za Hjuston, a pri tom su bila iznajmljena od „Vels Fargoa” jer se radilo o robi koja je zahtevala hitnu isporuku. Spenser i njegovi ljudi su glasno slavili dok je kolona kola pohitala dalje u susret prvoj stanici za zamenu konja posle Lareda, koja je, kao i sve ostale stanice bila u potpunoj tajnosti od Spenserovih agenata, uređena na rančevima ili farmama koji su se nalazili pokraj poštanskog puta.

Bila je skoro ponoć kada je Spenser sa svojim ljudima stigao u Laredo. Čuvao se toga da koristi ulice. S istoka je, preko pašnjaka i između korala odjahao do svog stovarišta.

Čovek koji je ovo stovarište vodio u njegovo ime zvao se Volt Gormen. On je slovio kao poslovođa i direktor. On i njegovi ljudi dabome nisu imali pojma o široko zamišljenoj akciji sa Spenserovim prevozničkim biznisom, kojom je ovaj hteo da uzme u svoje ruke sve do atlantske obale.

Gormen je stanovao u gradu u jednoj kući. Dvojica od ljudi su preuzela na sebe da ga probude i da ga neprimetno dovedu do stovarišta, koje su Spenserovi ljudi unakolo čuvali da bi se osigurali od nekog neprijatnog iznenađenja.

Gormen je pozdravio Spensera sa puno poštovanja.

— Ja sam zapravo računao sa vašom posetom, mister Spensere — rekao je. — Pošto je Šejn ovde posvuda udario, pokazale su se mogućnosti proširenja poslova ka istoku.

— Ja sam to znao, Gormane! Ali, vi ste bili skeptični.

— Sa Šejnovom akcijom ipak nismo mogli da računamo.

— Mi ćemo iskoristiti tu šansu! — reče Spenser ubedljivo. — Posao je posao. Peh jednoga predstavlja sreću drugome.

— Ni „Vels Fargo” ne bi drukčije postupio! — odvrati Gormen.

— Radujem se što tako gledate na stvari, Gormene. A sada napred! Ja sam se pobrinuo za kola i konje. Posvuda smo podigli stanice za zamenu zaprege. To me je stajalo čitavu gomilu novca. Prevoz će ga verujem ponovo vratiti u kasu.

Gormen klimnu glavom.

— Za to sam ovde i postavljen, ser.

— Oskudevate li u ljudima?

Gormen zavrte odrečno glavom.

Spenser se nije osećao sigurnim, iako se nalazio na sopstvenom vlasništvu i zemljištu, a napolju u noći je stajalo dvadeset do zuba naoružanih ljudi da bi ga štitili. Ustao je sa namerom da se oprost.

Gormen je bio iznenađen.

— Nećete ostati duže?

Spenser je prečuo to pitanje.

— Pošaljite mi telegram kad vam nešto bude potrebno. Kola, na primer, konji ili ljudi. Potprašite pre svega našim nabavljačima posla pete. Oni treba sad da se rastrče i pakupe sve naloge za prevoz u pravcu istoka, koji se daju pokupiti. Povećajte ljudima proviziju. Ali, odredite i najvišu granicu.

Gormen ga isprati do vrata.

— Koliko godina će Šejn dobiti za ovo? — upita ga. — Ili će ga možda predati dželat?

— Za tako nešto moraće prvo da ga uhvate! — zabrunda Spenser. — Ali, izgleda niko ne zna gde se taj nitkov nalazi.

Gormen ga pogleda iznenađeno.

— On treba da je u Prezidiju viđen i već je trebalo da je uhvaćen — odvrati.

Spenser zastade i zagleda se u njega.

— U Prezidiju?

Kolena su mu zaklecala. Šejn ga znači još uvek goni! On je svojevremeno naredio Riku da svakom ko za njega pita kaže da je on otišao poslom u Prezidio. Šejn ga je, znači, tamo tražio!

Gormen sleže ramenima i nasmeja se. On dabome o Spenserovim brigama i strahovima nije imao pojma.

— U Prezidiju ili Del Riju! Ovde, u Laredu, kruže najluđe priče. I, zamislite samo, „Vels Fargo“ treba da je tog tipa sam šćepao.

Spenser ostade otvorenih usta.

— Ah! — reče zatim, savladavši se. — Ne brinite se za priču, Gormene. Stavite mi prevoznčki posao ka istoku u pokret. Za to ćete od mene imati svaku podršku. Telegrafišite mi uvek u Del Rio. Gde god se ja u tom trenutku zadržavao, sva-ka vaša poruka stići će do mene.

On ostavi Gormena da stoji i pođe brzo ka konjima.

— Vince! — prosikta. — Jašimo odmah! Pozovi sve ovamo!

Tri minuta kasnije napustio je Spenser sa svojom momčadi Laredo istim tajnim putem, kojim je i ujahao u grad.

— Šejn treba da je u Prezidiju ili Del Riju viđen i čak uhapšen — objasni on svojim ljudima u toku jahanja. — Jedan odred „Vels Fargoa” treba da ga je iznenadio, a onda šćepao.

— Vels Fargo! — javi se Vinc. — Ako su ga oni zgrabili, neće ga više pustiti. Nego će ga tresnuti po glavi.

— Ti si zaboravio rendžere, koji su njegovi prijatelji! — zabruna Spenser. — Ne! Na taj rizik ja ne smem da pristanem. Mi moramo da išćepkamo gde „Vels Fargo” to kopile drži u zarobljeništvu i da ga odatle mi otmemo.

Jahači su se još jače zbili. Svetlosti grada ostajale su za njima u noći.

— Kako to da nismo tu novost saznali od naših ljudi? — upita Vince. — Riko je ipak stalno obavešten o tome gde se mi nalazimo.

— Jahaćemo sada do naše sledeće stanice za zamenu konja. Tamo sedi Pinter. On će možda već nešto znati — odvrati Spenser.

XIII

Pukovnik Vejl, šef rendžerske jedinice, podiže se kada je lepa inspektorka od „Vels Fargoa” stupila u njegovu kancelariju. Galantno joj je poljubio ruku.

Evelin Raderford je imala oko dvadeset pet godina, možda i nešto više. Ali, što se tiče njenog izgleda, to zaista nije bilo važno. Ona je bila visoka i veoma elegantna pojava. Kosa joj je bila svetlosmeđa, a imala je i smeđe oči i bila je razume se blago našminkana.

— Pukovniče, jeste li uhvatili Spensera? — počela je da se raspituje pošto je sela.

Vejl zavrte velikom glavom i pri tom zabrinuto razvuče lice.

— Moji ljudi paze na sve njegove posede i danju i noću, iz sata u sat. On je išćezao i nema ga. Do sada nisam dobio nikakvu vest ni iz Meksika. A upravo tamo se nadam da ću ga zgrabiti, pošto me je Šejn, obavestio o njegovoj hacijendi. Ipak, kruže lažne glasine.

— Šta bi trebalo da telegrafišem glavnoj upravi? — uzdahnu devojka.

— Još ništa. Mi upravo postavljamo Spenseru zamku. Pripreme su već u toku. Ali, za to nam je potrebna i vaša pomoć, madam! Mislim, pomoć, „Vels Fargoa”.

— Razume se, pukovniče! Ali, ja ne mogu sebi da predstavim kako bismo mogli da vam pomognemo.

— O, to je jednostavno! Sakupite još danas poteru, pošaljite ljude u Komstak i tamo ćete u hotelu uhapsiti Šejna. Pred celom javnošću.

Ona ga odmeri iznenađeno, ali se pri tom smeškala.

— Vi verujete da će Spat Spenser zagristi u to i da će pokušati da preotme Šejna?

Pukovnik Vejl klimnu potvrdno glavom.

— Zar to za Šejna nije opasno? Mogao bi da bude ustreljen kada bi Spenserovi ljudi pokušali od naših čuvara da ga preotmu. Od koga potiče ta ideja?

— Od njega samog!

— Šejna? — Nasmešila se malo podrugljivo. — On to hoće da učini za nas?

Vejl ponovo klimnu glavom, ustade i krenu ka vratima.

— Vi ne poznajete Šejna, zar ne, madam?

— Ne! Nisam ga još nikada videla, ali sam jako mnogo o njemu čula.

Vejl otvori vrata.

— Rendžeru! Šejn treba odmah da dođe! — povika u hodnik, ostavi vrata otvorena i ode nazad do svoga mesta. Lepa žena se sa napregnutim izrazom na licu okrenula ka vratima.

Začuli su se čvrsti koraci i tada je Zapadnjak već stajao na pragu. Evelin Raderford bila je iznenađena koliko je taj muškarac bio visok.

Šejn se osmehnu i skide šešir.

— Madam!

— Helo, Šejne! — prošaputa devojka.

— Udite i sedite obrati se pukovnik Zapadnjaku. — Ja sam mis Raderford upravo sve objasnio. Ona će sakupiti odred i poslati ga za Komstok.

Šejn zatvori vrata za sobom i zauze mesto na stolici kraj zida.

Inspektorka ga je vidljivo napadnije i zainteresovanije posmatrala nego on nju.

— I to vi zaista hoćete da učinite za nas? — upitala je konačno Šejna.

— Paterhend je bio moj prijatelj! — odseče Zapadnjak.

— Paterhend? — Evelin Raderford se okrete ka pukovniku.

— Šerif iz Del Rija! — objasni joj on. — Njega su ubili Spenser ili njegovi ljudi, pošto ga je Šejn uputio u planove Spata Spensera.

Ona ponovo pogleda Zapadnjaka. Ozbiljno.

— Mi ćemo jahati za Komstok — obeća. — Nadajmo se da ćemo privući Spensera i nadajmo se da niko pri tom neće izgubiti život.

— Šejn će se od vaših ljudi bez otpora dati uhvatiti, a vaši ljudi će tada isto tako bez otpora prepustiti poprište i Šejna Spatu Spenseru. Ja ću lično doći k vama i vaše ljude tačno obavestiti.

Ustala je. Ustali su i Vejl i Šejn. Ona pruži Zapadnjaku ruku. Evelin Raderford je bila visoka, vitka žena malih grudi.

Perimetila je Šejnov pogled, okrenula se ka pukovniku, pružila i njemu ruku i izašla iz sobe.

— Čekam vas, pukovniče! — doviknula je izlazeći.

Vejl se nasmeši pošto je škljocnula brava na vratima.

— No, šta sam vam rekao? Zar nije sila od ženske? Kad god je vidim, uvek požalim što nisam više u njenim godinama, Šejne!

— Sasvim razumljivo!

Vejl razvuče lice.

— Niste izgleda dopustili sebi da se suviše uzbudite? Nije vaš tip?

— To ja ne bih rekao.

— Ja poznajem Evelin. Ona je bila impresionirana vama! — uveravao ga je Vejl.

— Odjahaću da bih stigao u Komstok pre njenog odreda! — reče Šejn izvlačeći se.

Rukovali su se.

— Naši najbolji ljudi biće stalno u vašoj blizini, Šejne — obeća pukovnik. — Čim bi vaš život bio u opasnosti, oni će napasti i izbaviti vas. Ljudi su specijalisti. Svi su naročito trenirani i svaki od njih je majstor strelac, koji bi sa svakim, ali baš sa svakim revolverašem mogao da izdrži dvoboj. Mi smo smanjili vaš rizik koliko god je moguće.

— Nadajmo se da vaši ljudi nisu suviše žustri — odvrat Zapadnjak. — Moglo bi biti da Spat Spenser ne jaše s ljudima

samo da bi mene oteo iz ruku „Vels Fargoa”. U tom slučaju, rendžeri treba da sačekaju i da nas prate. Ja poznajem tipove kakav je Spat Spenser! Pre nego što naredi da me smaknu, on će želeti sigurno da još jednom razgovara sa mnom, da bi uživao u svom trijumfu. Dotle treba vaši ljudi da sačekaju.

— To se samo razume po sebi! Ali, kao što sam rekao, rađe bih ostavio stvari kako jesu, i Spensera još jednom pustio da utekne, nego što bih vas žrtvovao. Spensera ćemo se već dokopati. Ako ne na ovaj način, onda na neki drugi.

Oprostili su se, i Šejn se uputi na konju u Komstok.

Zapadnjak je znao koliki rizik preuzima.

Sledećeg dana pošao je u Del Rio. Grad i dolinu Silver ostavio je daleko od sebe na zapadu. Podesio je tako stvar da u Komstok stigne pošto padne mrak. U tom gradu postojao je samo jedan hotel. Šejn se iznenađeno cerio kad je ušao u hol i utvrdio da su rendžeri, ne noseći naravno zvezdu, već pre njege uzeli smeštaj.

Hteo je da večera, da popije vino i da ode u krevet. Ali, vino nije pio u sali za ručavanje nego se preselio u hotelski bar koji je ličio na kockarski salon. I kao u svakom kockarskom salonu, sedele su i ovde devojke i mlade žene, koje su se brinule za to da muškarcima ne padne teško da izgube novac. Mnogo novca.

Šejn je seo u jedan ugao i pio. Njega večeras igra na sreću nije interesovala. U ovom trenutku, i bez toga je imao dosta novca.

Jedna crna glavica upala mu je u oči. Sedela je za pokerskim stolom i tamo je jedan sedokosi debeljko stalno ubedio kako mu ona donosi sreću. I ostali muškarci su se interesovali za nju. Nikakvo čudo, jer je ona nosila jednu rafinirano izrezanu haljinu, koja je pri tom bila još i tesno pripijena uz telo. Šta čovek od njenih ženskih draži nije mogao direktno da vidi, ocrtavalo se jasno ispod tanke, elastične tkanine.

Momci tamo bili su tako pošasavili za njom da su joj prosto i odozgo i odozdo trpali novčanice pod haljinu. To joj se izgleda dopadalo. Stalno je pokazivala prazne šake.

Onda iznenada. Šejn uhvati njen pogled i za početak joj uzvрати osmejkom. Njeno lice bilo je možda malo preširoko, ali inače je na njoj sve bilo skladno. To je ona dopuštala svakom muškarcu da vidi, naročito kada je ustala da od šanka donese

piće za kartaško društvo. Pri tom je praćena zadivljenim pogledima u luku zaobišla ceo sto i zavodnički njihala kukovima.

Osvrnula se pri tom prema Šejnu da bi bila sigurna da je i on posmatra. Malo je naginjala punoći, ali je ipak imala uzbudljivu figuru, koja je za svakog muškarca predstavljala pravi izazov... A pri tom još i njeno držanje. Šejn je osetio da ga izaziva.

Dvojica kockara malo pre ponoći izgubiše sav novac. I tamu su se ispraznila za stolom mesta. Crna glavica je odmah prišla Šejnovom stolu prkosno da joj druge dve devojke oko kockarskog stola ne bi preotele gosta. Dok je sedala za sto, nagnula se napred da bi Zapadnjaku omogućila dubok pogled u njen dekolte. Pri tom se osmehivala zavodnički.

— Ja sam Pija! — predstavila se.

— Šejn — odvratio ze Zapadnjak.

Trgla se na trenutak, ali se brzo sabrala i ponovo nasmešila.

— Tebe nisam ovde još nikada videla. Ti si stranac?

— Tačno!

— Jesi li već iznajmio sobu?

— Da!

— Ostaješ li duže?

— Šejn — odvratio je Zapadnjak.

— Jako razgovorljiv baš nisi! — konstatovala je. — Dopadam li ti se ili treba da idem?

— Samo ostani!

— Ti se meni takođe dopadaš, znaš li to?

— Drago mi je!

— Ali, ja nisam jevtina — objasni devojka i pri tom zabaci ramena da bi joj grudi bolje ocrtale. — Ali zato možeš sebi da uštediš svoju sobu. Ja ću ti je otkazati.

— Kad ti se dopadam, kako to da onda tražiš novac od mene?

— U današnje vreme svako mora da gleda sebe.

Šejn ustade.

— Jasno! — odgovori joj. — Ti radiš za tvoju bolesnu staru majku, znam. — On položi novčanicu od sto dolara na sto. — Pošalji joj to. Laku noć. Možda ću doći ponovo.

On izađe iz salona, a ona je zbunjeno gledala za njim. Posle pola časa zakucala je na vrata njegove sobe. On je već ležao u krevetu.

Ona se uzrujano provuče kroz vrata kada je on otvorio.

— Slušaj! Ti si dakle, Šejn koga ovde svi traže. Tvoje ime je malo pre kad si se predstavljao svako čuo. Sada svi pričaju o tebi. Ima nekoliko momaka tamo dole...

— Od kojih se ja ne bojim —dopuni je Zapadnjak.

Nasmešila se i obavila polako ruke oko njegovog vrata.

— Ti si možda neki veliki momak. Možeš ponovo da dobiješ svojih sto dolara.

— Pošalji ih tvojoj majci.

— Ja nemam majku.

Iza njegovih leđa ona uze sto dolara iz torbice i pusti novčanicu da lelujući se padne na sto.

Šejn se nasmeši i poljubi je.

XIV

Šejn je verovao da je spavao samo nekoliko sekundi kada se probudio od velike buke i tutnjave. U međuvremenu je i zasjalo sunce.

Sa Pijom u naručju, Šejn se uspravio sanjivo.

Više od pola tuceta muškaraca upalo je u sobu. Jednostavno su bili razvalili vrata. Pija se uplašeno uspravi i glasno kriknu kada je opazila više pušćanih cevi uperenih u nju i Zapadnjaka.

Šejn se namršti kada je prepoznao Evelin Raderford. Bila je na čelu ljudi koji su prodrli u sobu sa revolverom u ispruženoj šaci. Šejn opazi da joj je prizor koji je ugledala u prvom trenutku oduzeo moć govora.

— Šejne! — oslovi ga najzad. — Mi smo iz „Vels Fargoa“! Držimo te u šahu.

Pija se sasvim pribila uz Zapadnjaka. Zavladao je ćutanje. Značajno ćutanje. Jednima je bilo neugodno Pijino prisustvo, a drugima prisustvo Evelin Raderford.

Ali, inspektorka ovlada situacijom. Ona uze Zapadnjakov revolver i odgurnu svoje ljude ka vratima.

— Obucite se, Šejne i izađite — reče. — A za vas, madam, mi nismo zainteresovani.

Neki od muškaraca ponovo postaviše vrata u šarke, pa ih zatvoriše, i Šejn je opet bio sam sa Pijom koja je zurila razrogačenih očiju. Prosto je osećao kako joj srce snažno udara.

— Tu se ništa ne može učiniti — primetio je i poljubio je pre nego što je ustao iz kreveta. Brzo se obukao.

Pija je jecala uplašeno.

— Čekaj dok se ja izgubim — obrati joj se Šejn. — A onda se i ti obuci.

Ana bez reči klimnu glavom.

Šejn je još jednom poljubi u čelo. Sa šeširom u ruci stupio je napolje u hodnik, gde ga je čekala inspektorka sa svojim ljudima.

Njen pogled je bio bezizražajan.

— Vežite ga! — naredila je, a oštrina se osećala u njenom glasu.

Muškarci mu povukoše ruke pozadi. Svako je znao da je to samo pozorište. Ali, svi su hteli brzo da odu iz hotela i da zaborave na onu scenu. Evelin Raderford je konačno ipak bila dama.

Šejn je vođen kroz ceo grad do stanice „Vels Fargoa“. Prolaznici su zastajali duž ulice, a građani su izlazili iz svojih kuća. Rendžeri su se umešali u gomilu i objašnjavali ljudima ko je od koga bio uhvaćen.

Inspektorka je hodala tik kraj Zapadnjaka. Izgledala je zaista šik. Nosila je visoke čizme, kožne pantalone koje su joj stajale kao salivene, belu bluzu i kožni jelek koji je bio izvezen srebrom. Na glavi je, međutim, nosila mali damski šešir. Šejn je primetio da ga je ona svaki čas iskosa pogledala i da se jako trudila da on to ne zapazi.

Šejna je uhvatio „Vels Fargo“!

Taj glas prošao je kao prerijski požar kroz grad... U novinama je kasnije stajalo da ga je ekipa „Vels Fargoa“ izvukla iz kreveta iz hotelske sobe jedne dame.

Postaja „Vels Fargoa“ nalazila se na kraju glavne ulice. Inspektorka je dala da odvedu Zapadnjaka u glavnu upravnu zgradu i tamo su ljudi Šejnu skinuli veze. Evelin Raderford je to gledala ćuteći.

— To je dakle bio posao — izustila je kad su njeni ljudi napustili prostoriju i kad je u njoj ostala sama sa Šejnom. Skinula je šeširić i sela.

— Nije trebalo da dođete s njima, mis Raderford — primetio je Zapadnjak.

— Ja sam već doživela jedan takav prizor — odvratila je s gorčinom. — Uzevši pravo, bilo je to i dobro. Kada Spenser

čuje za to gde i kako smo vas šćepali, biće apsolutno uveren u to da smo uhvatili pravog čoveka.

— Da, to je bila i moja namera. Pri tom sam mislio na sliku o sebi koje su novine u toku mnogih godina izgradile o meni.

Otvoriše se vrata i pukovnik Vejl uđe. Cerio se. Tada je prvi put lepoj inspektorki jurnula krv u lice. Ustala je, uzela šeširić sa stola i napustila prostoriju.

— Evo vam ga! — obrecnula se pri tom.

— Žao mi je, Šejne, ali, moraćete u rupu tamo napolje, koju su moji ljudi pripremili za vas. Ako Spenser zaista dođe, hteli bismo da sprečimo pucnjavu.

Vejl pozva nekoliko ljudi „Vels Fargoa” i ovi odvedoše Šejna do male šupe na ivici stanice, zatvoriše ga tamo i postavili se kao stražari.

XV

— Vince, dolazi! — povika Bob koji je gore na putu držao stražu.

Ljudi u kampu ispružiše vratove.

Spat Spenser ustade i osvrnu se stisnutih očiju gore ka putu. Posle tri minuta pojavi se gore Vince i potera konja niz padinu. Pri tom je mahao jednim novinama nad glavom.

— Šćepali su Šejna! — vikao je.— U Komstoku! Jedna četa „Vels Fargoa” bila je u poteri za njim i izvukla ga je iz hotela. Zaustavio se pred ljudima i rastvorio novine.

— Slušajte ovo! — smejao se glasno, a onda počeo da čita. „Četa je prodrila u sobu i uhapsila Šejna još u krevetu”. — Podigao je glavu i značajno kružio pogledom od jednog do drugog. „... U kome svakako nije sam spavao”.

Momci se nasmejaše. A Vince je to i dalje smatrao tako zabavnim da se prosto savijao od smeha.

— Vince! — povika Spenser ljutito. — Neka te đavo nosi! Sve to nas uopšte ne interesuje. Čitaj nam dalje kada su ga odveli i kakve namere imaju dalje s njim. Mi tog tipa moramo šćepati u šake, pre nego što on progovori pred nekim sudom. Zar to ovde niko ne shvata?

On preteći pogleda oko sebe.

Vince se odmah uozbilji i poravna novine.

„Privremeno će biti držan u zatvoru u krugu postaje „Vels Fargoa” nastavio je da čita „u Komstoku. Saznajemo da još nije odlučeno da li će ga odvesti u Laredo ili u glavnu upravu „Vels Fargoa”.

Vince učuta i pusti novine da padnu.

Svi pogledaše Spensera. Spenser se ugrizao za donju usnu i zurio u pod.

— Kada je to bilo? — procedi on posle izvesnog vremena.

— Juče ujutru! — odvrati Vince. — Tako ovde stoji napisano.

Spenser lagano podiže glavu i pogleda Vincea u oči. Bio je potpuno bled. Vilica mu je drhtala.

— Ko je naš čovek u Komstoku? — upita.

— Vi ste tamo bili poslali Pintera da tamo požuri s utovarom! — podseti ga Vince.

— Pinter! — prosikta Spenser. — On će morati da mi objasni zašto sam ovu važnu novost saznao prvo iz novina. Zbog tog dangube izgubili smo ceo jedan dan. Zbog toga ću se pobrinuti za to da se ponovo vrati ovamo! Ovde neka proba da mi zeva!... Sedlajte konje!

U roku od nekoliko minuta ljudi su bili spremni za jahanje.

— Ako stignemo prekasno, Pinter će zažaliti zbog svog murdarluka — cepteo je Spenser i uzjahao. Neposredno za njim jahali su njegovi ljudi uzbrdo ka putu. Prevalili su rastojanje između Del Rija i Komstoka za manje od četiri časa. Kada su stigli u grad, već je davno pao mrak. Momčad se ulogorila pokraj puta, pred gradom. Vince i Spat Spenser pojahali su sami dalje. Još podaleko od njihove stanice za zamenu konja stajala je kuća u jednoj uskoj ulici. Tamo su obojica sjahali. U kući je gorelo svetlo. Ipak, kad se vrata otvoriše na ulici je i dalje sve ostalo u mraku. Čovek unutra čuo je jahače kako dolaze.

Bio je to Pinter!

— Konačno, gazda! — reče s olakšanjem, kada je prepoznao obojicu pridošlica.

Spenser bez pozdrava zakorači u kuću. Kuvao je od besa. Vince udari Pintera familijarno po ramenu. Sačekali su u mraku dok Pinter nije zatvorio vrata s ulice i pred njima ušao u sobu. Pinter je stanovao ovde sa još šestoricom muškaraca, koji se svi podigoše kad je Spenser stupio u prostoriju.

— Konačno, ser! — ponovi Pinter. — Postoji opasnost da „Vels Fargo” Šejna već sutra ujutru izvuče iz grada.

Spenser se zablenu u njega.

— On je dakle još ovde?

Pinter snažno klimnu glavom.

— Tvoja sreća! — procedi Spenser. — Ja sam te za tu stvar učinio odgovornim. Zašto mi nisi poslao nikakvo obaveštenje?

Pinter ga je gledao zapanjeno.

— Ali, ja sam vam poslao Jokoa. Još juče ujutru. A kasnije popodne naredio sam još jednom čoveku da pohita k vama i da vas obavesti.

Spenser zavrte glavom.

— Vince je bio u Del Riju. Bob je dežurao na cesti. Riko mi je poslao jednog glasnika. Ali, nikakve novosti od tebe.

— To ja ne razumem! Mi smo sve vreme čekali i dotle sve pripremili. Sad smo već počeli da razmišljamo ne bismo li čak na svoju ruku udarili.

— Koliko je jaka straža oko njega? — raspitivao se Spenser.

— Oni drže Šejna zatvorenog u jednoj šupi, koja se nalazi na ivici stanice! — izvesti ga Pinter. — Četiri čoveka drže stražu. Oni se smenjuju svaki sat.

— Koliko je vas?

Pinter pokaza na ljude.

— Mi i još dvojica koji se sada nalaze u blizini stanice „Vels Fargoa”.

— Onda se spremite! — odseče Spenser. — Potreban nam je jedan konj za Šejna. Vince, ti ćeš dovući momčad u grad.

— Sve ljude? — upita Vince iznenađeno.

— Da! — zabrunđa Spenser. — Svi ćemo ujahati u stanicu i pucaćemo da ih zaslepimo i zaglušimo i privučemo svu njihovu pažnju, dok će četvorica da izvuku Šejna iz šupe i da ga vežu na konja... Koliko je jak njihov odred za poteru? I da li si mogao da utvrdiš koliko se ljudi nalazi u stanici?

— Više je mojih ljudi ovde! — odvrati Pinter. — Deo odreda je ponovo napustio Komstok, drugi sede po barovima i krčmama. Trenutak je povoljan. Već sam vam rekao da bismo mi to ovde i sami obavili, bez vas, da smo imali dozvolu.

— Vince! — grmnu Spenser. — Gubi se već jednom!

Spenserov pomoćnik žurno napusti kuću. Ubrzo zatim začu se usamljeni konjski topot koji se udaljavao naglo.

Spenser zapali cigaru i sede. Pinter izađe sa svojim ljudima da osedla konje.

— Mi se ovde zaista osećamo kao da sedimo na ugljevlju, ser! — reče Pinter kada se vratio. — Na užarenom ugljevlju, mislim. Ja sam đavolski srećan zato što ste ovde.

Spenser samo klimnu glavom. Pinter zakači opasač s revolverom, navuče jaknu i skide pušku s kuke. Zatim ponovo izađe.

Malo zatim upade Vince ponovo u kuću.

-- Ljudi čekaju napred u glavnoj ulici! — obavesti Spensera.

Pinter pozva svoje ljude, a Spenser pođe za Vinceom na ulicu.

XVI

Pukovnik Vejl uđe u šupu i stavi svetiljku na stočić. Šejn se uspravi u sedeći položaj. Upravo je bio zaspao.

— Šta ima novo? — upita radoznalo. — Dolazi li konačno taj nitkov? Jeste li ga videli?

— Ne! Još ništa. Zbog toga možda i nije potrebno da vi ovu noć provedete ovde.

— Ah, ostaću!

— Ovde se ne osećate naročito ugodno!

— Ne mari ništa. Ja sam i na mnogo gore uslove navikao. Je li mis Raderford otputovala?

— Nije! Ona je još uvek ovde. Mi sedimo tamo u stanici. Zar ne biste hteli da dođete sa mnom na jedno piće? To bi bila prilika za mis Raderford da vas zaista upozna.

— Hvala vam što hoćete da mi pružite šansu da utisak od juče jutru kod nje malo popravim. Ali, ja ipak ne verujem da će to biti moguće.

— To je bio šok, Šejne. Zaista. Ona je čistunica.

— Hvala! Izvinite me! Mislim da bi sigurno bilo bolje ako ostanem ovde. Mogao se negde tu sakriti neki uhoda. I kad bi taj tip video kako ja svaki čas preko dvorišta idem u kuću, mogao bi da postane nepoverljiv i nešto da posumnja, a s njim i Spenser.

— Pa, onda idem! Treba li da ostavim ovde svetiljku?

— Nije potrebno! Ja sam već spavao.

Pukovnik ga potapše po ramenu, uze svetiljku i napusti šupu. Šejn se ponovo ispruži koliko je dug. Taman se malo opustio i počeo ponovo da drema, kad se napolju začu divljačka pucnjava. Razlegli su se dozivi i povici. Začu se snažan topot kopita. Pucnjava je brzo dobijala u jačini. Šejn začu strazare kako beže.

U jednom skoku bio je na nogama i okrenuo se ka vratima. Prvo mu je pala na pamet pomisao da je Spenser mogao narediti svojim ljudima da ga tu unutra ustrele. Zbog toga mu je za trenutak srce udaralo čak u grlu.

Mnogo vremena za razmišljanje nije imao. Jer već se rastvoriše vrata i više prilika udoše trudeći se da ga napipaju a onda se baciše na njega. On je pružao samo simboličan otpor. Tako su uljezi bili brzo gotovi s njim.

Napolje se i dalje ludački pucalo. Kroz otvorena vrata Šejn je mogao da vidi mnoge odbleske iz cevi. Dok si lupio dlanom o dlan, bilo je sve gotovo. Pošto su ga vezali, uhvatili su ga za ruke i noge i izvukli napolje iz šupe. Tamo su ga vezali potrbuške na jednog neosedlanog konja i pojurili s njim odatle. Na toj strani staničnog dvorišta nije bilo ograde.

Noć je bila mračna kao katran. Šejn zbog toga nije mogao da vidi koliko je ljudi bilo oko njega. Jahali su s njim dole ka Rio Grande. Sve više i više konjanika im se priključivalo. Kad su stigli do gaza preko reke Šejn je uspeo po topotu kopita da zaključi da je Spat Spenser angažovao najmanje dva tučeta svojih ljudi da bi ga ščepao u svoje šape.

Pregazili su graničnu reku i pojahali s njim po drugoj obali na meksičku teritoriju.

Tlo je bilo peskovito. Šejn je bio uveren u to da toliko mnogo konjanika moraju ostaviti jasan trag za sobom, ali se nadao i to da se Vejl sa svojim najboljim ljudima već nalazi banditima na tragu.

Iznenada mu je postalo jasno da je Spenser računao s goniocima. Pojedinačno i u malim grupama odvajali su svaki čas konjanici iz grupe. Na kraju su još samo petorica ljudi nastavili put sa Zapadnjakom. Jutro je već svitalo i Šejn je mogao da razazna da je jedan od te petorica bio Spat Spenser.

Već je davno prevalilo podne kada je grupa stigla do prvih brežuljaka. Spat Spenser naredi da se zaustave. Konji su bili umorni i snaga im je bila na izmaku, jer su ih jahači dotle bez prekida gonili napred.

Odvezali su Zapadnjaka i bacili ga na tlo, da bi i njegov konj mogao da odahne.

Prošlo je dosta vremena pre nego što mu je Spat Spenser prišao. Sa rukama na leđima i raširenih nogu zastao je pred Šejnom i posmatrao ga ćuteći.

— Ti znaš da moraš da umreš — prozbori konačno.

Šejn je ćutao. Šta bi uopšte na to trebalo da odgovori?

— Ja sam na žalost jedan osvetoljubivi pasji sin — nastavi Spenser. — Ti nećeš umreti lako. To je tvoja nesreća.

Šejn i sada ništa ne odgovori.

Spenser zaklima nekoliko puta glavom.

— To ti sigurno nisi mogao ni da sanjaš — pričao je dalje bandit. — Kladim se da sada žališ što si me izdao. Jer ja sam i bez tebe sjajno izveo tu stvar. Organizovao sam da moji ljudi obave sve, a ceo svet smatra tebe za počinioaca. Zgodno, zar ne? Niko se do sada nije mene setio. Niti krenuo protiv mene. I tako će i dalje ostati.

— Dolazi Pinter! — reče jedan od ljudi.

Jedan konjanik žurio je ovamo. Spenser se okrete ka njemu. Konjanik se nasmeja, kada je zauzdao konja pred gazdom.

— Rendžeri su bili za nama, ser! — saopšti. — Možete li to da zamislite?

Spenser okrete pogled ka Zapadnjaku. Pogledao ga je oštro i smrknuto.

— I? — obrati se ponovo Pinteru.

— Mi smo ih se otarasili — izvesti ga Pinetr. — Oni su se odmah okrenuli. Bila su osmorica. Sada je iza nas sve čisto.

— Izvršno! Sedlajte mog konja! — naredi Spenser. — Ti preuzimaš komandu ovde. Ali. Pinteru, opominjem te! Ne skidaj Šejnu veze. Taj tip ima đavola u kebi. Nahrinite ga i napojte. Jesi li me razumeo?

Jedan čovek dovede kulaša. Spenser uzjaha, a Pinter sjaha. Pre nego što je poterao konja, vođa bandita se još jednom osvrte ka Zapadnjaku.

— Do skorog viđenja! Kada se vratim, otkuće tvoj poslednji čas, ti, prokleti izdajniče!

On brzo pojaha odatle i Šejn ga odmah izgubi iz vida.

Posle dva časa ljudi krenuše dalje. Uzbrdo, više u planine.

U smiraj dana dospeli su u jednu stenovitu kotlinu u kojoj je stajala jedna krovinjara koju se nekada davno podigli

kopači zlata. Bila je sačinjena od dasaka na kojima su se jasno videli tragovi nepogoda.

Ljudi odvukoše Šejna unutra i zavezaše ga za jedan stub, da ne bi pokušao da se tako vezan otkotrlja.

Spreda, umesto zida postojao je još samo nekakav kostur od letava. Banditi zapališe vatru i zauzeše mesta oko nje. Jeli su i pili vino. S vremena na vreme došao bi neko od njih sa gorućom granom da ga pogleda.

Šejn je dugo pokušavao da olabavi veze. Ali pasji sinovi koji su ga vezali razumeli su se u svoj posao. On konačno odustade.

Gde je ostao Vejl sa svojim ljudima?

To pitanje ga ipak nije ostavilo dugo budnim. Jahanje potrbuške bilo je za njega izuzetno naporno. Trbušni mišići su ga boleli. Uprkos tome zaspao je od iscrpljenosti.

Hladan vazduh probudio je Zapadnjaka. Jutro je svitalo. Podigao je glavu. Vatra se još samo dimila. Ljudi su ležali, umotani u ćebač oko vatre. Sva peterica su spavali.

Ali nije samo hladnoća probudila Šejna, nego i jedan šum. Kraj koliba. šunjala se po stenju jedna prilika.

Vejl sa svojim ljudima? Možda su Spensera već uhvatili.

Onda se podiže jedan od bandita. Bacio je ćebe u stranu, uspravio se i načinio nekoliko koraka tamo-amo.

Izenada je zastao, napregnuto oslušnuo i ispitivački se obazro.

Tada se jedan od rendžera pojavi pred njim. Bandit je u poslednjem trenutku opazio pridošlicu. Počeli su bezglasno da se bore. Rendžer je bio pobednik. Jednim trzajem tela bacio je bandita o tlo obrušio se na njega i udarcem ga onesvestio.

Vejlov čovek bio je odmah ponovo na nogama i izvukao „kolt“.

Šejn okrete glavu. Unaokolo u trulim dasčanim zidovima bilo je dovoljno rupa, tako da je mogao da vidi celu najbližu okolinu kolibe. Rendžer kao da je bio sam!

Onda se i ostali banditi probudiše. Šejn vide kako su skočili i posegli za oružjem. Rendžerov „kolt“ prasnu.

— Dalje ruke od oružja! — naredi oštro.

Šejn nije verovao svojim ušima! Ovaj rendžer nije bio ni kakav rendžer. On čak nije bio ni muškarac.

Bila je to Evelin Raderford inspektorka „Fels Fargoa“.

U međuvremenu su i četvorica bandita u njoj prepoznali ženu. Momci se ohrabriše i posegoše za revolverima. Svi su bili veoma brzi. Ali niko protiv te žene nije stigao na red.

Tri puta za redom prasnulo je njeno oružje. Jedan od bandita sruši se pogoden na tlo. Drugom je metak izbio „kolt“ iz ruke. Ostala dvojica ukočiše se usred pokreta, a onda podigoše ruke.

— Bacite oružje i gubite se! — povika Evelin.

Banditi poslušашe odmah. Onda se utroje odvukoše ka izlazu iz kotline, prema zapadu.

Evelin Raderford stupi u kolibu, kleče pored Zapadnjaka i istrže nož iz leve čizme.

Šejn je ostao bez reči.

— Brzo! — rekla je. — Nemamo mnogo vremena. Spenser je sa svima ostalima na putu ovamo.

— Gde je onda Vejl?

— Mrtav! — rekla je. Sve je uopšte pošlo prilično naopačke. Štimalo je samo to što ste vi, kako je predviđeno, bili izvučeni iz šupe od Spenserovih ljudi. Tuce rendžera je pojurilo za banditima. Ali prekasno. A i ti ljudi su ovde u brdima izgubili trag. Mi smo sami.

Pomogla je Zapadnjaku da se osovi na noge. On se malo teturao i sa bolnim izrazom na licu trljao zglobove.

Zabrinuto ga je posmatrala.

— Jeste li povređeni?

— Ne! Ah, ništa! — promrmaljao je, još uvek bezgranično iznenađen.

— Hajdete! Moramo da osedlamo konja za vas.

Šejn pođe s njom napolje.

Uzeo je jedno sedlo i prišao konjima. Uzeo je i jedan revolver, a „vinčesterku“ je zadenuo u futrolu na sedlu.

Osedlao je konja brzo, vinuo se na njega i pružio ruku devojci. Ona je uhvati i pusti ga da je povuče gore. Istovremeno mu je pokazala i pravac. Šejn stisnu nogama slabine mrkova i konj krenu.

Brzo su se kretali. Šejn je osećao toplotu njenog tela. Oprezno ju je obuhvatio rukom oko struka da bi je držao. Ali, ona za to nije htela ni da čuje.

— Manite se! — rekla je odlučno. — Nemam nameru da padnem.

Šejn trže ruku nazad. Ali, prisni dodir između njih nije mogao da izbegne i što su brže jahali to ke ona više morala da oslanja na njega da bi se održala.

Na kraju kotline, stajao je njen konj. Ona skoči sa Šejnovog mrkova, potrča ka svom konju i uzjaha ga.

Iznenada prasnue pucnji. Šejn ošinu mrkova, koji odskoči uplašeno napred i zagalopira iza Evelininog konja.

Devojka je jahala kao demon! Kakva je to bila žena!

Ali, Šejn nije imao vremena da i dalje razmišlja o tome. Zaseda se nalazila iznad kotline i obasula ih je oboje vatrom. Meci su im zujali oko ušiju. Evelin je svoj damski šeširić bila zamenila pljosnatim „stetson” šeširom. Jedan metak odnese joj taj zaklon za glavu. Refleksnim pokretom pokušala je da zadrži šešir. Ali, to joj nije uspelo.

Šejn se držao nje. Jedno kraj drugog, duboko sagnuti, polagavši po vratu životinje da bi predstavljali što manju metu, galopirali su oni iz kotline.

Iznad njih prestade paljba. Ljudi tamo gore nisu više mogli da ih vide.

Šejn je želeo da savije na jug da bi se što je brže moguće vratio ka granici. Ali, devojka energično odmahnu rukom.

— Dalje na zapad, Šejne! Inače ćemo jahati tačno Spenseru pred puške.

U međuvremenu je izašlo sunce. Šejn i Evelin Raderford su se osvrtni ispitivački.

— Moramo da nađemo put za La Puntu — primeti devojka. — U selu je stacionirana policija.

— Posada u La Puti sastoji se najviše od dva do tri čoveka — odvrati Zapadnjak. — Ja ne mogu da predstavim sebi da bi oni mogli Spenseru nešto da učine. Držimo se rađe dalje od puta i načinimo luk kako bismo se ponovo vratili u Komstok.

XVII

Pred kolibom Spat Spenser siđe iz sedla. Lice mu je izgledalo kao isklesano iz kamena.

— Pinter je mrtav — reče Vince.

Spenser koraknu ljutito ka Pinterovom sedlu. Više momaka su u međuvremenu iza kolibe pokrili kompanjona kame-njem.

— Jedna žena je izvukla Šejna odavde — primeti Vince.

Spenser se zablenu u njega.

— Hoćeš li još i da me uzmeš u naručje da me tešiš? — odbrusi zajedljivo

— Ali, tako je!

— Petorica muškaraca do zuba naoružanih i još, po tvom sopstvenom tvrđenju, najbolji pucaroši nadaleko i naširoko. I neočekivano su pustili da jedna žena otme Šejna! Jesu li svi spavali?

Vince pokaza na trojicu momaka koje je Evelin Raderford bila oterala iz kotline. Stajali su pred kolibom i nijedan od njih se nije usuđivao da podigne pogled.

Spenser koraknu k njima. Pogled mu je lutao od jednog do drugog.

— Vi ste dopustili da vas jedna žena kašikom obrije! — zaurao je. — Je li to stvarno istina?

Ona trojica klimnuše glavom.

Spenser je ključao od besa.

— I ko bi trebalo da je ta okretna dama? Poznajete li je?

Momci zavrteše odrečno glavom.

Spenser ošinu Vincea uništavajućim pogledom.

— Dremljivci! Šeptljje!

— Joko! — povika Vince. — Joko se upravo vratio. Žena i Šejn jašu u pravcu La Punte. Bob im je sa svojim ljudima preprečio put.

Joko stupi u kolibu. Vince mu mahnu da priđe.

— Vi ste takođe videli da se radi o jednoj ženi? — upita. Mali čovek klimnu glavom.

— Dok je sa Šejnom galopirala iz kotline, izgubila je šešir. Ima dugačku svetlosmeđu kosu, ser!

— To je nekakav momak sa dugom kosom! U Vajomingu i još dalje ka severu i muškarci nose tako dugačku kosu! — tvrdio je Spenser.

— Bob poznaje ženu! — reče Joko. — On u svakom slučaju misli da je u njoj prepoznao onu kučku što u Laredu upravlja postajom „Vels Fargoa”.

— Ne nazivaj ženu koja petoricu naših najoštrijih ljudi kao krdo ovnova odjuri od sebe, kučkom! — prasnu Spenser.

On ponovo pogleda Vincea.

— Nemoguće! — zabrundao je ponovo posle izvesnog vremena. — Ti bi sada još morao samo da pokušaš da mi objasniš i to na koji način ona to sada ima kraj sebe Šejna kao zaobljenika, sa namerom da ga vrati u naručje „Vels Fargoa”. E onda ću se konačno raspući od smeha.

Vince sleže ramenima.

— Ja je nisam video, ser! Ja vas izveštavam samo o onome što ljudi tvrde.

— Ja te i ne optužujem ni za šta! — dreknu Spenser. — Koliko ljudi Bob ima uz sebe?

— Osmoricu ili devetoricu!

Spenser opsova.

— Devetorica protiv Šejna i žene koja je uspela odavde da ga izvuče! To je premalo. Petoricu će ona uzeti na sebe, a ostale će smaknuti Šejn. Ja sam baš dobro snabdeven junacima!... Sedlaite konje!

— Životinje moraju još dva časa da miruju! — podseti ga Vince.

— Ja mislim da imamo posla s jednom ženom? — odvrati Spenser zajedljivo. — To ćemo valjda mi i konji uspeti, ili misliš drukčije?

Vince se okrete bez reči. Otišao je do momčadi koja se okupila oko konja.

— Pokret! Napred, sedlajte!

Niko nije protivurečio ali se svima na licima jasno raspoznavalo šta misle o tom naređenju.

Pojahali su ka cesti i kad je sunce zašlo, naleteli su na Boba, koji je odmah pojahao ka Spenseru.

— Nalaze se još uvek u brdima! — izvestio ga je. — Smatram da ili znaju ili slute da smo im preprečili put. Ali to ne mari ništa, ser! Niima u brdima ostaje samo pravac La Puntti. Oni iz brda mogu da izađu samo preko tog grada. Ja put znam ovaj kraj. Silazak je suviše opasan. Moraće da čekaju do sutra ujutru.

Spenser ga je slušao strpljivo. Onda obori pogled

— O kome ti govoriš Bobe?

Bob dobaci Vinceu jedan pogled pun nerazumevanja.

— O Šejnu i mis Raderford! — odgovori konačno.

Spenser mu se zagleda u oči.

— Govoriš li ti to samo tek tako ili to znaš?

Bobov pogled postade bespomoćan. Ponovo je pogledao Vincea.

— Mister Spenser ne veruje da je Šejna oslobodila jedna žena — objasni Vince.

— Ali, ja sam je video. I ja poznajem mis Raderford! — tvrdio je Bob.

Spenser ne reče ništa više. On potera kulaša. Bez reči je jahao dalje, a ljudi su ga pratili. Konji su bili toliko iscrpljeni da su do sumraka jedva prevalili još milju. Spenser naredi da stanu i da podignu noćni logor.

— Oni nemaju nikakve šanse — reče Bob. — Sutra ćemo ih uhvatiti. Šejna i mis Raderford.

— Bez Pintera još uvek nas je tridesetorica! — prosikta Spenser. — Ja ću vas sve spaliti ako vi tu ženu ne uhvatite. Za to smo valjda ipak sposobni, još, do sto đavola!

Kipteo je od besa. Nije mu nikako ulazilo u glavu da je Šejna oslobodila jedna žena i da se njih dvoje još uvek sa njegovim u borbama iskušanim momcima naganjaju kroz Sijeru, a da konji njegovih momaka taj tempo jednostavno ne mogu da izdrže.

XVIII

Kada se Šejn probudio stajala je Evelin napred na ivici stepene, sa „vinčesterkom” u ruci. On ustade i priđe joj. Čula ga je da dolazi i kratko se osvrnula.

Zastao je blizu nje. Ona pokaza nadole. U daljini se raspoznavalo jedno naselje.

— Dole ispod su konjanici — reče devojkica. — Sad se više ne vide, jer su sjahali i otišli u zaklon.

Šejn počeo da kune. On je dovoljno dobro poznao ovaj kraj da bi shvatio da njih dvoje sada sede u mišolovci. Nisu mogli nizbrdo za La Puntu, a da okrenu takođe nisu mogli. Obazro se i pogledao uvis ka brdima koja su delimično bila toliko visoka da se na njihovim vrhovima beleo sneg.

— Hoćemo li se razdvojiti? — upita ga devojkica.

— Nećemo! Ja vas sada neću ostaviti samu, Evelin. I zašto bi, do đavola, to bilo dobro?

— Vi ne morate da me štitite, Šejne! — nasmešila se. — Ja ću već pomoći sama sebi. Mislim da ste to već primetili.

Šejn je osmotri ozbiljno, uhvati je za bradu i podiže joj glavu tako da je primora da mu gleda u oči.

— Čujte malo, vi, srculence! — procedi. — Šta vi mislite da će ti tipovi da urade s vama kada vas uhvate? Spat Spenser je najveća svinja koja postoji. Kada se ti, dušo, nađeš u njegovim rukama, naći ćeš se kao žena u paklu. Nitkovi znaju

tačno gde se mi nalazimo. Zbog toga je potpuno besmisleno da se razdvojimo i da svako od nas kao usamljeni junak pokuša na svoj način. Ovako, u najmanju ruku imamo bar šansu da umremo zajedno, a ne svaki sam za sebe. Sačuvaj poslednji metak za sebe i ne zaboravi to.

On je poljubi tačno u usta, a onda je pusti.

— Dodi! — reče joj.

Bila je u tolikoj meri iznenađena da se ukočila kao drvo. Lako rasklopljenih, lepo povijenih usta ona zapanjeno pogleda ka Šejnu, koji je držao pušku i čekao na nju.

— No, dođi već jednom! — pozvao je ponovo.

— A konji? Zar ih nećemo osedlati?

— Ostavimo ih rađe da stoje. Ovde ćemo najbolje napredovati pešice.

On krenu. Ali, tada iznenada začu nju kako je kriknula. Sagnut, s „vinčesterkom” oslonjenom o bedro, osvrnuo se i ukočio u mestu.

Spenserovi pasji sinovi sedeli su iznad njih na steni. Đavo će ga znati otkad već. Oni su bacili laso i Evelin se uhvatila u omču. Ona se na stenovitom tlu bacakala na sve strane, pokušavajući da se oslobodi. Ali, uto je tipovi već povukoše brzo u visinu.

Šejn osloni pušku o rame da bi jednim preciznim hicem prekinuo laso. Ali, Evelin se u međuvremenu već našla na tolikoj visini sa koje ne bi preživela eventualni pad.

Šejn se skloni u stranu da bi tipove tamo gore obasuo vatrom. Ali, tada su počele da prašte puške. Olovo je oštro zviždalo oko njega. On potrča nazad i vinu se na leđa svog neosedlanog mrkova. U međuvremenu je najmanje desetak metaka bilo ispaljeno odozgo ka njemu, a na malom platou nije bilo ni najmanjeg zaklona.

Banditi su vikali i pucali za njim. Kada se obazro, dvojica muškaraca su već prevukla Evelin preko ivice stene. Njena puška i „kolt” ležali su dole na platou.

Morao je da prizna devojci da je umela munjevito da reaguje. Još uvek se bacakala tamo-amo i pokušavala da težinom svoga tela iščupa kraj lasa banditima iz ruku. Ali, uvek je bilo dovoljno ljudi da konopac prihvati ponovo. Nije zaista imala nikakve šanse.

Šejn nije stigao daleko. Jedan metak pogodi konja. On se iz mesta sruši, i Šejn u velikom lupu, polete kroz vazduh. Pre-

vrnuo se nekoliko puta, dok se prizemljivao u šiblje koje je ublažilo pad. Sejn odmah ponovo skoči i potrča uz stenu u kojoj je otkrio jedan uski prolaz. Tamo je tek prvi put zastao da bi se makar malo oduvao. Onda počne da se penetra. Do sledećeg platoa bilo je sto metara. Hteo je tamo gore. Ali, na pola puta nabasao je na malu pećinu koja se odozdo nije videla i u kojoj je tačno našao mesta.

Nije potrajalo ni pola minuta, kada je i ispod sebe, a i gore na platou začuo giascve. Oni su ga još tražili! Šejnu je srce udaralo u grlu. Banditi dole su ga opazili kako je nestao u procepu i vikali su onima gore da on mora da se nalazi tamo, na platou.

— Ne! Ovde gore nije. Inače bismo ga videli! — vikao je jedan od bandita onima dole. — On mora još biti dole.

— On je gore. Ovde više nije! — stigao je odgovor odozdo. Počeli su da se muvaju na sve strane. Dole su pretraživali okolinu. A i ljudi na platou zavirivali su iza svakog šiblja i iza svakog kamena, ali su se ipak uvek iznova vraćali na početni položaj. Niko od njih nije bio došao na ideju da se popne ili da siđe. Sreća za Zapadnjaka.

Konačno se sve umirilo. Šejn je ostao još dobar čas da leži u svom skrovištu. Tek kada je postao siguran da su Spenserovi ljudi napustili njegovu okolinu, usudio se da izađe iz pećine i da počne da se penetra dalje. Oprezno se izvukao na terasu. Spenserovi ljudi su bili iščezli. On pođe duž platoa, koristeći pri tom svaki komad stene, drvo ili žbun kao zaklon. Kada je stigao do uske planinske staze koja je vodila nizbrdo, ugledao je bandite kako jašu.

— Jahali su u pravcu La Punte, kroz široki planinski lanac.

Šejn se okrete, spusti se do procepa i pođe ka svom i Evelininom logorištu. Ali, tamo više ničega nije bilo. Spenserovi ljudi su povelili sobom konja i poneli sedla, pa čak i Evelininu oružje.

XIX

Spat Spenser uđe u krčmu u kojoj je Bob već sredio smeštaj. Dva čoveka odvedoše vezanu ženu u jednu od soba pozadi. Bob dođe u susret Spenseru sa vrčom vina.

Spenser ispi. Bio je žedan.

— Šta ćemo da radimo s njom? — upita Bob. — Da je ipak smaknemo, ili ne? Nemoguće je da je povedemo sa sobom u Teksas.

Spenser zavrte glavom. Iako je već znao šta će odlučiti, još uvek nije mogao da shvati da je Šejna mogla da oslobodi jedna žena.

— Ostavite je privremeno na miru! — naredi. — Prvo hoću da vidim da li će Šejn doći ili neće... Vince! — povika zatim da se razleglo po celoj krčmi.

Vince je s ostalim ljudima sedeo za stolom. On odmah ustade i priđe šanku.

— Hoće li Šejn da dođe ili neće? — upita Spenser radoznalo.

— Zavisi od toga da li je ona njegova ljubavnica ili ga je samo oslobodila da bi ga vratila u ruke „Vels Fargoa“. Trebalo bi da je to pitamo.

— Šejn će se revanširati! — dobaci Bob.

— Pošalji još stražara napolje, Vince! — reče Spenser. — Ja poznajem to kopile. On je prevejan i iskusan. I neustrašiv takođe. To pseto. Obrati pažnju na to, Vince, da se on ne bi možda privukao od pokrajnih kuća preko krovova, pa nas zas-kočio. Imaj na umu i to da taj tip ume mnogo da rizikuje.

Vince mahnu rukom nekolicini ljudi i izađe s njima na ulicu. Napolju je već bilo mračno. Biće to ponovo jedna kao katran crna i bez mesečine noć na Sijeri.

Vince se posle desetak minuta ponovo vratio.

— Ova zgrada stoji potpuno odvojeno od susednih kuća — izvestio je. Odatle nema nikakve šanse. A osmorica naših ljudi stoje sada napolju, raspodeljeni u krug oko krčme.

— Ja sam ipak video kako se iznad krova uzdiže neki to-ranj — primeti Spenser.

Vince zavrte glavom.

— On je predaleko.

— Nalaze li se ljudi kod žene u sobi?

Vince podiže dva prsta.

— Sa puškama na gotovs.

Spenser klimnu zadovoljno glavom i zauze mesto za jednim od stolova. Krčmar je za Amerikance pripremio jelo. Po-

što ih je bilo tridesetorica, to je potrajalo neko vreme. Čas pre ponoći, doneo je konačno večeru glavnim ljudima. Bila je to pečena ovčetiina sa pasuljem, jako začinjena. Pri tom je servirao i vino. Ljudi su pili mnogo i naglo. Samo se Spenser uzdržavao.

XX

Šejn se približavao La Punti, ali ne sam. On je na poštanskom putu bio susreo petnaesticu momaka snažne rendžerske čete, koju je predvodio kapetan, Vejlov naslednik.

Kapetan je sa Šejnom krenuo pešice u selo. Odmah iza prve kuće nabasali su na jednog Meksikanca koji je odmah hteo brzo da utekne, kada je opazio ovu dvojicu.

— Hej, mučaćo! — povika Šejn dubokim glasom. On po hita za čovekom, uhvati ga i nastavi da ga drži čvrsto. — Imam samo jedno pitanje. U selo su došli neki Amerikanci. U kojoj su se krčmi smestili? Na levoj ili desnoj strani ulice?

— Kod Pepea! — promrmlja Meksikanac zastrašeno.

Šejn ga pusti i zahvali za obaveštenje. Čovek šmugnu odatle i nestade u sledećoj kući.

— Šta je rekao? — raspitivao se kapetan.

— U krčmi su na desnoj strani — objasni Zapadnjak. — Zgrada stoji potpuno odvojena — nastavi i opsova. — Biće teško prodreti unutra. Pre nego što upadnemo, oni će smaknuti Evelin.

— Da li će se usuditi? — odvrati sumnjičavo kapetan. — Oni ipak znaju da su onda definitivno gotovi.

— Želite li jednostavno da napadnete? — upita Šejn sa neodobravanjem.

Kapetan rendžera sleže ramenima.

— Zna li vi za neki drugi put?

— Projašite sa vašim ljudima kroz selo, prodite pored krčme i zaustavite se na trgu, pa tamo udarite bivak. Ne mogu da zamislim da će se Spenser tada upustiti u otvoreni okršaj.

— On će pokušati izdaleka — primeti kapetan. — Možda potajno.

— Ipak!

— Ja u tome ne vidim nikakvog smisla.

— Potajno, rekli ste kapetane. A možda će pokušati potajno da se izvuče. Kod tridesetorice ljudi to znači pojedinačnu ili u

malim grupicama. Jedna od grupica povešće Evelin sa sobom. Možda tu ja imati nekakvu šansu. Krenite sa svojim ljudima čim počne da se puca.

— Potrudimo se!

Kapetan lupi Zapadnjaka po ramenu, pa se vrati nazad.

Šejn sačeka da ovaj iščezne u tami, a onda napusti seosku ulicu i poče da se privlači krčmi otpozadi. Kraj jednog ispupčenja zida susedne kuće povukao se u zaklon. Ovde, iza krčme mogao je da vidi trojicu stražara. Nije skidao oka s njih.

Rendžeri nisu pustili da se na njih čeka dugo. Šejn je jasno video kako se stražari zbuniše i ispružiše vratove kada su začuli topot kopita koji je postajao sve glasniji i glasniji.

Zapadnjak se obazre ka ulici. Onda je i on opazio rendžere. Jahali su u dvoredu duž ulice, pored obe krčme, ka katedrali.

Spenserovi ljudi koji su oko krčme držali stražu i sve vreme isključivo čekali samo na Šejna, pođoše u zaklon. Ali, kada su jahači projahali mimo njih, pojaviše se ponovo. Šejn opazi kako je jedan od stražara ušao u krčmu na zadnji ulaz.

Nije proteklo ni pola minuta, a u kući se začu nemir,

Šejn je napregnuto čekao.

Konji bandita stajali su u dvorištu. Nije prošlo dugo, a već se išunjaše prvi ljudi sa sedlima i prtljagom na leđima. Osedlali su u punoj žurbi i povelj životinje iz dvorišta. Brzo su se izgubili u noći. Još nije umukao topot kopita njihovih konja, a već je sledeća grupa napustila krčmu i sa teškim sedlima na ramenima tiho se šunjala preko dvorišta, da bi takođe stigla do svojih konja. Žamor glasova dopro je iz krčme, dok su se ti ljudi izgubili sa svojim konjima.

Sledila je treća grupa. Šejn je upravo procenio da je polovina Spenserove momčadi napustila krčmu i selo, kad na vrata stupiše dvojica momaka s Evelin. Šejn je razgovetno video kako banditi čvrsto drže devojkku.

Sada je on bio na redu!

Sagnut, privukao se ka prvom stražaru, dok su ona dvojica s Evelin odmicala duž tamnog reda konjskih leđa.

Udario je kundakom i dohvatio čoveka tako da ovaj pri padu nije isпустиo ni glasa. Sagnut, Šejn produži put, napusti dvorište i pođe za zvukom kopita. Pod širokom krošnjom jednog velikog drveta počeo da čeka napregnuto.

I nehotice je čvršće stegao pušku kad ugleda onu trojku kako se približavaju. Jedan od bandita vodio je konje. Drugi je, s Evelin, išao za njim.

Šejn pusti čoveka s konjima da prođe, a onda se jedno parče šunjaio za onim drugim i Evelin, da bi video da li neko od bandita drži upereno oružje. Evelini su ruke bile vezane na leđima. Pratilac je jednom rukom držao, čvrsto, a u drugoj je vukao pušku.

Šejnov kundak fjučnu kroz vazduh. Čovek se na mestu sruši. Evelin se odmah zaustavi i okrete se ka Zapadnjaku. Onda on opazi da su njoj i usta začepljena, da ne bi mogla svojom vikom da oda bandite koji su bežali iz sela.

Šejn joj otčepi usta i skide veze. Drhtala je celim telom. Kada je konopac spao sa njenih ruku, ona pade Zapadnjaku oko vrata. Nije rekla ni reči, samo se pribila uz njega i držala ga čvrsto obgrljenog.

Šejn je brzo povede u zaklon. Onda opali seriju metaka u vazduh, da bi kapetanu dao ugovoreni znak.

Posle tih pucnjeva zavladała je u prvi mah tišina. Ali, zatim odjeknu od crkve tutanj kopita i pred krčmom i u njoj postade glasno. Začuli su se divlji povici. Prošla je samo koja sekunda kad padoše prvi pucnji.

Šejn se s Evelin povuče još više nazau.

— Jesi li povredena? — upitao je.

— Nisam! Ali to je bilo užasno. Uporno su mi bili pretili oružjem. Pri tom nisam mogla ni da se maknem.

Konjanici pojuriše oć krčme u pravcu njih. Bili su gonjeni od rendžera i divlje su uzvraćali paljbom. Šejn brzo pritisnu devojkę uz tio.

Rendžeri progaloširaše pored njih.

Šejn se brzo uspravi i opali u vazduh.

— Kapetane! — viknu.

— On je ostao u krčmi, Šejne! — reče jedan od ljudi koji ga je prepoznao i razumeo. Ali, i on je u žurbi nestao u tami.

Šejn uze devojkę ponovo u naručje i pođe s njom nazad ka krčmi.

Svi banditi nisu utekli. Šejn zastade kad ugleda šest konja pokraj zida.

U dvorištu je vladala tišina. U krčmi je sada gorelo svetlo. Šejn se prekasno saže. Prosto nije shvatio na vreme. U njegovoj glavi kao da je nešto eksplodiralo. Sevnula je blistava munja i on potonu u bezdanu dubinu i apsolutnu tamu.

XXI

Kada je Zapadnjak došao k sebi osetio je prvo kao da mu čekići udaraju u glavi. Okrenuo se na stomak i pritisnuo dlanovima lobanju.

Iznenada, začu korake. Jedan čovek mu je prišao, uhvatio ga za ramena i okrenuo.

— Hombre, Šejne! — povika on iznenađeno.

Šejn otvori oči. Bio je već dan. Čovek je bio jedan od rendžera. On pomože Zapadnjaku da ustane na noge i povede ga u krčmu. Pri tom mu je, sve vreme nešto pričao, ali Šejn od toga nije razumeo ni reči. Čekići u njegovoj glavi nadjačavali su sve ostale zvuke.

U krčmi je prepoznao kapetana koji mu je prineo vrč sa vinom. Ali, Šejn je prvo morao da sedne.

— Zar vi niste videli mis Raderford? — upita kapetan dok je Šejn pio.

Zapadnjak odmače vrč, načini grimasu i počea se po pitljku.

— Ja sam je oslobodio. Ali, kad sam hteo s njom da se vratim u krčmu, neko me je odostrag udario i oborio.

Kapetan prevuče šakom preko lica.

— Onda ćemo, hombre, još štošta doživeti.

On pođe ka drugoj strani krčme. Šejn pogleda za njim. Tek tada je otkrio da tamo sede trojica bandita, pod stražom i sa lisicama na rukama. Jedan od njih bio je Spenser.

— Čujte me, Spensere! — reče Kapetan. — Vaši ljudi drže mis Raderford. Ja ću osloboditi jednog od vaših momaka. On treba da odjaše do vaše grupe i dovede ovamo mis Raderford, ili će vam svima biti proketo gadno.

— I ne mislim na to da nekome to naredim — odbrusi Spenser. — Mi smo ovde, u Meksiku. Vi nemate nikakvo pravo da mene ovde, u jednoj stranoj zemlji, zadržavate.

— Ako vaši ljudi nešto učine toj ženi, to će vas stajati glave! — obeća mu kapetan.

Spenser je besno zurio u oficira. Ali, ništa više nije rekao.

Kapetan se okrete ka Šejnu.

— Oko dvadesetorica ljudi su utekla u brda. Mis Raderford je sasvim sigurno s njima. Mi moramo računati s tim da će nam ta banda postaviti ultimatum. I tada ću morati Spensera, tog krvoloka, ponovo pustiti da pobjegne.

Šejn još nije preboleo posledice onog podmuklog udarca. Ali, ipak je ustao i pogledao ka Spenseru koji je razumeo svaku reč ovog kratkog razgovora.

— Sijera je velika, kapetane — reče Zapadnjak. — U kom pravcu su banditi odmaglili?

— Oni mora da su sada stigli u onaj kraj gde je na vas i mis Raderford izvršen prepad.

— Potreban mi je jedan konj! — zatraži Šejn.

— Mi ne možemo jednom da bez daljeg stavimo na kocku život mis Raderford — opomenu ga kapetan.

— Dogod imate Spensera, njegovi ljudi se neće usuditi ni da pipnu devojkū. Jasno je da će momci predložiti razmenu. I poslaće pregovarača. Ja ću mu pojahati u susret i uhvatiću ga. Vi nemate s tim ništa.

— Rendžeru! — naredi kapetan jednom od svojih ljudi. — Konja za Šejna.

Čovek salutira i izađe. Šejn je još imao „kolt” u opasaču. Ali, potrebna mu je bila i puška. On se osvrte, i tada otkri u rukama jednog od rendžera „parkericu sačmaricu”.

I za nju se odlučio!

Kapetan mu pruži oružje. Šejn ga odmeri u ruci. Dupla cev „sačmarice” bila je za pedalj skraćena da bi se pojačala vatrena moć. Na kratkom rastojanju čak i neiskusni čovek mogao je s njom da se odupre revolverašu.

Rendžer dade Šejnu dve kutije municije. Zapadnjak se zahvali i stavi je u džep.

I drugi rendžer se vratio.

— Možete da jašite, Šejne! — izvesti ga. — Moj mrkov stoji pozadi krčme, pred vratima.

Šejn i kapetan izmeniše brze poglede.

— On će uništiti život te žene! — povika Spenser divlje. — On! Ne moji ljudi.

Zapadnjak brzo izađe, uzjaha i krenu iz sela ka istoku.

Posvuda su se videli tragovi konja koji su bežali u galopu. Široko razasuti. Ali, već na sedlu brda videlo se da su se banditi dozivanjem u tami povezali i sakupili se zajedno. Tragovi su dalje vodili uzbrdo.

Posle dva časa stigao je Šejna na ivicu visoravni. Onda opazi usamljenog jahača visoko gore na brdskoj stazi kako jaše naniže.

Šejn odmah sjaha i povede konja u zaklon. Sa, „parkericom” u ruci puzao je uz stenoviti usek da ne bi promašio dolazećeg konjanika. Na najužem mestu zastade i poče da čeka. Već nakon jednog minuta, začuo je konjski topot. Čovek se osećao potpuno sigurnim i nije mnogo pazio, jer je bio uveren da mu kao nosiocu poruke za protivnika ne pretili ništa.

Kada se bandit približio, Šejn jednostavno ustade i uperi „parkericu” u njega.

Čovek se odmah zaustavi i podiže ruke.

Šejn pride njegovom konju, uhvati ga za đem i uperi dvostrukpu cev „sačmarice” u jahača.

— Ako pritisnem oba obarača, šta će se desiti, amigo? — upita.

Bandit se zagrcnu.

— Tada ćeš biti na mestu mrtav — odgovori Zapadnjak sam na sopstveno pitanje.

— Šejne, ja sam na putu ka rendžerima. Mi imamo ženu. Mi ćemo je smaknuti ako sve naše drugove ne puste. Pre svega, mister Spensera.

— Ne puste? Ko?

— Rendžeri!

— Takvima ja, bogami, ne pripadam. Ja kusam uvek sopstvenu čorbu. — Šejn munjevito uhvati bandita i povuče ga s konja, pa ovaj tresnu o kamenito tlo. — Sada možeš da mi kažeš šta treba da učinim. Da pritisnem obarač ili da krenem s tobom u tvoj logor. Odluči se! Ali, odluči se brzo!

— Odvešću te kod naših! — zbrza bandit.

Šejn mu izvuče „kolt” iz futrole i pusti ga da ustane.

— Prihvatam tvoju ponudu. Ali, nemoj da ti padne na pamet da sa mojim olovom u koži pokušaš da pobegneš. Bekstvo ti neće uspeti.

Šejn povede konja u stranu, pljesnu ga po sapima i potera ga dole ka svom mrkovu.

— To je daleko! — reče bandit.

— Onda kreni odmah! — naredi Zapadnjak.

Bandit poslušao. Pošao je odmah napred. Šejn je išao tik iza njega, sa „sačmaricom” pod miškom.

— Oni imaju ženu, Šejne! — javi se ponovo bandit. — Kada nas vide da dolazimo, oni će je ustreliti.

— A šta će onda biti sa Spenserom?

— Zaista će to učiniti! Oni neće dozvoliti da neko iznenađi. U tome su svi jedinstveni.

Bandit zastade i pogleda Zapadnjaka s iščekivanjem.

Šejn ga gurnu dalje.

— Kaži mi dovoljno rano kad bi neko mogao da nas vidi. Ali, nemoj da me zavaravaš.

Podvukao je svoje reči time što je banditu pritisnuo cevi „sačmarice” u krsta.

— Da, odmah ću te upozoriti! — obeća bandit.

Obojica su se uzdržavali od daljeg razgovora. Što se moralo reći već je bilo rečeno.

Uspinjanje je postajala sve teže. Sunce je pržilo s neba, i Šejn i bandit su se kupali u znoju. Šejn se ipak ustručavao da načini pauzu.

Sunce je već bilo klonulo podosta ka zapadu, kada bandit iznenada zastade i pokaza napred ka jednom stenovitom ispupčenju.

— Odande ćemo moći da budemo viđeni ako nastavimo dalje ovako da idemo — reče.

— Da, to ne bi bilo dobro.

Bandit se okrete. Šejn mu se isceri.

— Hombre, onda potraži neki drugi put.

Čovek se ujede za donju usnu i pogleda pri tom iskosa na „sačmaricu”. Samo kratko. Zatim krenu dalje i promeni pravac.

Postalo je jako strmo. Četvoronoške su se pomicali napred. Bandit se svaki čas vrebajući osvrtao prema Šejnu.

Sunce je zalazilo. Ali, za tu čarobnu prirodnu predstavu Šejn sada nije imao rezervisan ni pogled. Pošto su se uspeli uz strmu, stenovitu padinu, Šejn je ugledao banditski logor. Gorela je jedna vatra. Dim se dizao prav kao sveća. Do ivice kotline Šejn je još vukao bandita za sobom. Tada ga nemarno veza i ostavi za sobom.

Smrkavalo se kad je počeo sa spuštanjem. Nije bilo teško dospeti dole. Ali, Šejn je ipak morao oprezno da se kreće, da ne bi gurnuo kakav kamen i ovaj počeo da se kotrlja nizbrdo. Kada je sišao, bio je već mrak.

Levo su stajali konji. Banditi su sedeli kraj vatre, a nekolicina ljudi su već legli, spremajući se za spavanje.

Šejn se napregnuto osvrtao oko sebe, pokušavajući da prodre pogledom kroz tamu. Gde li je Evelin? Ali, upravo je tada otkrio! Sedela je sa muškarcima kraj vatre. Neko je bio ustrelio antilopu. I upravo su je ispekli. Ljudi su puštali da ih Evelin služi. Velikim nožem sekla je komade mesa i delila im.

Šejn je morao da se osmehne kada je to ugledao. Momci nisu prosto znali šta treba da rade s jednom ženom.

Šejn poče četvoronoške da puzi dalje. Nigde nije mogao da otkrije stražare. Čak ni kod konja.

Šejn nije oklevao dugo. Sa puškom „parkericom” oslonjenom o bedro i spremnom za paljbu, ispravi se on naspram Evelin Raderford, iza vatre, tako da je mogla da ga vidi.

Ona baš tada podiže glavu, još pre nego što je on nešto mogao da joj kaže. Reagovala je skoro u istom trenutku. Skočila je, odgurnula, bandite u stranu, koji su hteli da je zadrže i potrčala.

Banditi skočiše na noge, posegnuše za revolverima i pogledaše za njom. Dvojica mladih su pojurila i presekla joj put za bekstvo.

— Svi u zaklon! — zaurla Zapadnjak i opali nekud iznad njihovih glava.

Većina ljudi se baciše na zemlju. Šejn se saže da ovi više ne bi mogli da ga vide. Pri tom je ponovo napunio pušku. Evelin je udarila na onu dvojicu bandita i borila se s njima. Podelila je brze i snažne udarce i obojica momaka nadoše se na zemlji.

Šejn još jednom opali iz puške „parkerice”. Još dok su zrna sačme letela iznad logora, on propusti devojkicu kraj sebe i potrča za njom. Ona je već pred njima bila iščezla u tami.

— Iv! — pozvao je, okrenuvši se još jednom na desnoj peti i ispalivši oba punjenja.

Ni ovaj put nije pogodio nikoga. Od straha pred dejstvom tog oružja svi banditi su plegali kud koji. A i Šejn je držao cev visoko.

Dok se povlačio, Evelin mu se približi. Rame uz rame, potrčali su dalje. Šejn u trku ponovo napuni „parkericu”, osvrćući se pri tom stalno za sobom. Banditi su ostali da leže.

Šejn uhvati devojkicu za mišicu i povede je ka jednoj maloj jaruzi. Tek kad su se tamo uvukli, logor je ponovo oživeo. Odjeknuli su pucnji. Čula su se dozivanja. Malo zatim, počela je potera za njima. Četvorica bandita u punoj žurbi osedlaše konje i pojahaše tačno u pravcu jaruge.

Šejn ispalio još jedno punjenje. Iako s tim nije mogao da pogodi gonioce. Rastojanje je bilo preveliko. A Zapadnjak, uostalom, nije ni želeo da ih pogodi.

On se povuče nekoliko koraka nazad s Evelin i saže se.

Kao da ih đavoli gone, projurila su četiri jahača mimo njih i izgubila se u jaruzi.

Zapadnjak nastavi da se šunja s Evelin pognut duž strme stene, dok nije stigao do padine, kojom se malo pre bio spuštao. Uspelo mu je da bandite zavede i uputi ih na pogrešnu stranu. Oni su njega i ženu tražili u jaruzi.

Šejn i Evelin se popeše uz padinu. Šejn je devojkę pri tom držao za ruku, jer je u tami uvek mogla da se oklizne i čak i da padne.

Onog bandita koji ga je doveo do logora više nije našao. Ali, kad je posle jednog časa stigao s Evelin do mesta gde je ostavio svog mrkova, i banditov konj je još bio tamo.

No, Zapadnjak ga ne uze. On uzjaha i posadi Evelin pred sebe na konja.

Odmah je krenuo dalje.

XXII

U kom pravcu su se u svom bekstvu Šejn i Evelin uputili, to za bandite nije bila nikakva nerešiva zagonetka. Posle otprilike jedan čas jahanja začuo je Zapadnjak konjski topot. Banditi su se nalazili južnije od njih, skoro na istoj visini. Oni su koristili jedan prolaz kraći i prohodniji za konje.

Šejn se zaustavi.

— Oni jašu za La Puntu i to jako brzo! — reče, okrete glavu i pokuša da prodre pogledom kroz tamu.

Šejn zateže uzde i natera konja da se okrene prema severu. Pojahao je korakom dalje. Posle pola časa zaustavi se pred jednim velikim drvetom sikomore. Čuo je pucanj koje je vetar donosio iz La Punte ovamo na planinski prevoj.

— Idemo dalje! — reče mu Evelin zadihano. — Rendžeri su brojačno slabiji, a kod Spenserove družine radi se o prevezanim. tvrdim, surovim i prvoklasnim revolverašima. Kapetanu će možda biti potrebna naša pomoć.

Šejn potera mrkova.

Pucnjava se nastavlja. Mogli su sve jasnije da je čuju. Ali, kad je svanuo dan, i La Punta im se našla na vidiku, paljba je jenjavala.

XXIII

Šejn uze pušku „parkericu“ u ruku, a Evelin dade svoj revolver dok su polako ulazili na konju u grad.

Rendžeri i ruralesi stajali su kraj krčme okupljeni. Na drugoj strani ulice stajalo je tuce savladanih bandita uz zid kuće. Spenser se više nije nalazio tamo. Sa puškama na gotovs, ruralesi su držali stražu.

Svi okrenuše poglede u smeru Zapadnjaka i žene svetlosmeđe kose, dok je Šejn svog konja priterao pod drveće na sredini ulice. Kapetan i predvodnik ruralesa podoše mu u susret. Meksikanac je bio poručnik po činu.

Šejn sasvim zaustavi konja i sjaha. Hteo je da skine i Evelin sa konja, ali, nije bio dovoljno brz. Skočila je sama.

Oba muškarca čestitaše Zapadnjaku što mu je uspelo da oslobodi Evelin Raderford. Šejn prihvati njihovu čestitku, ali nije propustio da im ispriča kako je Evelin zapravo bez njegove direktne pomoći uspela da se otme banditima.

Dok ih je obaveštavao, pogled mu je klizio preko reda zarobljenika. Kapetan to primeti.

— Žao mi je, Šejne, ali, Spenser i još jedan njegov čovek su odmaglili. Kad su se ruralesi pojavili, nastala je mala međusobna gužva, i taj nitkov je to iskoristio.

— I sada? — upita Zapadnjak razočarano.

Kapetan sleže ramenima.

— Ja moram da se povučem. Preko granice. Poručnik to zahteva.

On podiže ruku i okrete se ka svojim ljudima.

— Zbor! — naredi.

Šejn pogleda Evelin. I ona je takođe bila razočarana.

Poručnik pristupi i salutira.

— I vi ćete morati napustiti meksikansko područje.

Šejn klimnu glavom. Poručnik je očarano osmotrio Evelino lepo lice, pozdravio još jednom i pošao ka kapetanu koji je postrojavao svoje ljude.

— Spenser zasada sigurno neće napuštati Meksiko — primeti Evelin.

Šejn se okrete ka svom konju.

— Jašite sa kapetanom nazad.

Devojka ga je gledala širom otvorenih očiju.

— A vi?

Zapadnjak se vinu u sedlo.

— Kapetane, ja ću se malo zadržati na putu do granice!
— povika glasno na španskom, tako da bi ga i poručnik takode mogao razumeti.

Kapetan podiže ruku u znak da ga je razumeo. I poručnik pozdravi desnicom.

Šejn se saže u sedlu.

— Želim vam sve najbolje, Iv!

— Hoćete li doći opet u Laredo? Da li znate gde ja stanujem?

— Ne. Ne znam. Ali, mislim da ću vas uprkos tome naći — odvrati Zapadnjak i potera konja.

Svoj nalog od Sedme brigade morao je, jasno, da izvrši. Momci u Vašingtonu želeli su da Spata Spensera postave pred lice pravde. Zbog toga, Šejn u Meksiku još nije okončao posao. On je bio uveren da je Spenser na svom meksikanskom posedu potražio pribežište i ako ga odatle niko ne izvuče, on će tamo kao slobodan čovek dočekati i starost.

Jahao je prvo prema istoku, ka granici. Ali, samo dotle dok nije selo izgubio iz vida. Onda je okrenuo konja prema jugu.

XXIV

Zlovoljan, Spat Spenser stupi na verandu obasjanu suncem. Bio je to vreo dan. Sunce je nemilosrdno pržilo s neba. Dok mu je pogled klizio preko zemljišta velike hacijende, brisao je maramom znoj sa lica i vrata.

Vince izađe iz kuće i pridruži mu se. Bilo je još rano jutro. I on se napregnuto osvrtao u krug.

— Ima li vesti iz Lareda? — upita gazdu.

— Tamo je sve u redu. Gormen je pokupio za mene sav transport. To je zaista koristan čovek. Ali, to ne znači da ću mu za sva vremena prepustiti dizgine.

— Piše li on nešto o Šejnu?

Spenser ga pogleda ljutito.

— Šta bi trebalo da Gormen piše o tome? — Pokazao je neodređenim pokretom u krug. — Šejn, to kopile, sedi ovde. Negde ovde, u našoj blizini. Verovatno sad čuči na jednoj od onih uzvišica i posmatra nas.

— Mi smo otišli iz La Punte pre četrnaest dana. Zar mu se nije ovde sve kompletno smučilo?

— Koješta! Pas je žilav. On jednostavno čeka na to da ga zaboravimo i da ja postanem lakomislen. Da se kladimo?

Vince počeo ponovo da kruži pogledom.

— Onda ćemo promeniti taktiku! — predloži. — Nećemo mi više čekati njega, nego ćemo mu sami skočiti na leđa.

— On može odande gore na sve da pazi.

— Mi ćemo jednostavno pojahati noću.

Spenser ga odmeri ovlašnim pogledom.

— Mi jedva da imamo dovoljno poverljivih ljudi da bi mogli hacijendu da držimo pod stražom. Na peone se čovek ne može osloniti. — Zavrteo je glavom.

— Pohajaćemo sa šesticom ljudi i vi ćete poći s nama. Spenser razvuče lice.

— Ili želite večno da se krijete pred tim tipom? — nastavi Vince.

— Ja se uopšte ne krijem! — dreknu Spenser i od besa se zacrveni u licu. — Ja stojim ovde, a on neka samo dođe. Ja čekam i biću spreman da se tom pasjem sinu ovde i sam suprotstavim.

— Ali, on ne dolazi!

— Vince, ti, vetrogonjo! Pa, to je upravo ono što mi je žao — odvrati Spenser ljutito.

— Ja sam razgovarao i s drugima — bio je uporan Vince. Svi ljudi misle da treba noću da napustimo hacijendu i da mu onda iznenada s leđa skočimo za vrat. Riko se sav naoštrio za to. On ima s tim nitkovom i nešto lično da sredi.

— Zovi mi Rika malo ovamo!

Vince se okrete ka vratima.

— Riko! — povikao je.

U kući odmah nastade komešanje. Kao mačak u čizmama, elastičnim koracima stvori se pred njim revolveraš s ožiljcima na licu.

— Zašto se toliko dereš, hombre? Misliš li ti da ja sedim na ušima?

Hteo je još nešto da kaže, ali onda pored Vincea opazi i Spata Spensera.

Spenser mu mahnu da priđe.

— Upravo sam razgovarao s Vinceom o tome kako ti je Šejn pred nama svima bio dao jednu po labrnji.

On i Vince su se cerili. Ali, Riko nije nalazio u tome ništa smešno. Nijedna crta na licu mu se nije pomakla.

— Tog sam ja već davno mogao da sredim, ali ste me vi tada oterali, ser!

Spenser mu položi ruku na rame.

— Ovaj put te neću oterati.

Riko povuče pantalone koje su mu spadale.

— Da, ali, gde je on?

— Vince misli da treba da ga napipamo!

— Tog sam mišljenja već dugo i ja — složi se Riko. — Ođajšimo odavde pod zaštitom tame i potražimo ga.

— Zbog toga sam te i pozvao! — reče Spenser. — Uzmi jednog čoveka sa sobom, i napustite noćas haciendu. Osvrnite se malo okolo da već jednom ustanovimo gde se on zadržava. Mogu da se kladim da on iz dana u dan sedi negde tamo na polju na istom mestu, i posmatra i kuću i nas ovde. Noću možda dođe i bliže. Prođadite to mesto, a onda se vratite. Takođe pod zaštitom tame. Sledeće večeri ćemo onda svi krenuti tamo i uhvatiti ga.

— Jahaću s Bobom! — odseče Riko. — Odmah večeras.

Spenser potapša revolveraša s unakaženim licem po ramenu i time ga otpusti.

— Baš sam radoznao šta će proizići iz toga — primeti Spenser mrzovoljno pošto je Riko ponovo nestao u kući i unutra dozivao Boba. — Šejn je prevejan tip. Nadajmo se da će Riko naći uzmak.

Ostavio je otvorenim pitanje šta je time mislio, a Vince ga nije pitao.

Čim je počelo da se smrkava napustiše Riko i Bob haciendu.

Ceo sledeći dan Spenser je jedva savlađivao uzbuđenje. Svaki čas je izlazio iz velike kuće, stajao na verandi i pogled mu je lutao okolo. Kada se dan konačno počeo bliziti kraju, i sunce počelo da zalazi, njegovo nestrpljenje još je više poraslo.

Proveo je noć sedeći u holu i čekajući na povratak dvojice svojih uroda. Vince, koji je organizovao stražarsku službu i u ponoć izvršio inspekciju svih stražarskih mesta, došao je posle obilaska k njemu.

Spenser ga upitno pogleda, ali Vince zavrte odrečno glavom.

— Sedi! — procedi Spenser.

— Idite u krevet, ser — predloži mu Vince. — Riku i Bobu će možda biti potrebno i nekoliko dana.

To je dotuklo Spensera. On ustade i izađe iz hola. Njegove sobe nalazile su se na gornjem spratu. Vince sačeka dok se ovaj nije popeo uz stepenište, a onda ugasi svetiljku u velikom holu.

Spenser zastade i pogleda dole ka holu. Vince je odlazio pozadi. Skoro sablasno, odjekivali su njegovi koraci kroz kuću. Spenser i nehotice položi ruku na dršku revolvera dok je išao dalje. Pred njegovim sobama gorele su baklje na zidovima. Promaja je duvala kroz veliku kuću. Plamenovi su titrali i činili bizarnu sliku crvene svetlosti i crnih senki po zidovima i plafonu.

Spenser krenu duž širokog hodnika i stupi u svoje prostorije. I ovde su gorele svetiljke. U dnevnoj sobi seo je za pisaci sto i natočio si viski. Čaša i boca stajali su tu uvek pripremljeni. Dok je pio, pogled mu pade na zavesu koja je visila pred ulazom u njegovu spavaću sobu. Micala se, iako su svi prozori bili zatvoreni. Spenser se osvrte ka prozoru, pa ponovo ka zavesi. Onda se skameni. Iznenada je tamo stajao jedan muškarac — a „koltom” u ruci.

Šejn!

Spenser ispusti čašu iz ruke. Ona se uz oštri prasak rasprсну na komadiće. Ustao je polako i stisnuo kapke. Ali, onaj muškarac nije iščezao. Stajao je i dalje na istom mestu.

— Šejn! — zaječa Spenser,

XXV

Zapadnjak priđe pisaćem stolu.

— Koga ste inače očekivali? — upita.

— Kako ste dospeli u kuću? — mucao je Spenser.

— Vi niste, ali vaši ljudi su bili umorni. — objasni Zapadnjak. — Tako da zaista nije bilo teško uvući se u kuću.

— Ali, kako mislite sada odavde ponovo da izađete? — podsetio ga je Spenser.

— Videćemo!

— Živi, mislim! — dodade bandit.

— Računam na vašu pomoć! — odbrusi mu Zapadnjak suvo. — Radi se konačno o vašoj šiji.

— Ne! S mojom pomoći ne možete računati. Ja imam preko dvadeset američkih revolveraša i preko sto peona, koji su mi svi verni. Svaki od njih bi pošao i u pakao. Za mene!

— To bi moglo i da bude, ali, to vas neće spasti — odvratí Šejn. — Zato dođite!

Spenser odmeri Zapadnjaka od glave do pete, a pri tom pomisli i na svoj „kolt” u futroli. Spustio je kapke.

— Ja revolver već držim u ruci! — podseti ga Zapadnjak, osećajući jasno šta se banditu mota po glavi.

Spenser bez reči otkopča opasač i baci ga na sto. Onda krenu. Šejn je išao tik iza njega. Hodnik je i dalje bio osvetljen bakljama. Samo napred, odakle su široke stepenice vodile dole u hol, sve je ležalo u tami. Izgledalo je to kao mračna, razjapljena rupa.

Spenser je išao čvrstim koracima, koji su snažno odjekivali. U celoj kući morali su ih čuti. Šejnu to nije smetalo. Poslednju baklju izvukao je iz držača i uzeo sa sobom. Spenser brzo pođe niz stepenice. Šejn se kretao stalno tik iza njega i držao mu neprekidno „kolt” uperen u krsta.

Na poslednjoj stepenici on trže Spensera unazad. Odnekud iz dubine velike kuće doprli su zvuci. Spenser se odmah uspravio kad je začuo Vinceov glas. Jedna žena se smejala. Očevidno jedna od meksikanskih devojaka koje su radile u kuhinji. Onda se zalupiše jedna vrata i zavlada mir. Mir koji je još više naglašavala tama.

Vodi bandita klonuše ramena. Šejn zadenu baklju u jedan gvozdeni prsten ukucan u zid i gurnu Spensera dalje. Prešli su preko velikog hola i stupili napolje, na verandu.

Noć je bila crna kao katran. Zastali su na stepeništu. Šejnov pogled je klizio unaokolo. Spenser je napregnuto osluškivao i sve svoje nade polagao u Rika i Boba. Ali, noćna tišina bila je potpuno i ništa je nije rarušavalo.

Šejn gurnu Spensera dalje. Sišli su niz stepenice i pošli zatim duž kuće u pravcu zgrada u kojima su stanovali. radnici na imanju. Tamo je između zgrada bilo mračno i tiho. Šejn je tačno znao gde stoje stražari. On je dovoljno dugo posmatrao hacijendu. Trava je prigušivala njihove korake. Konjanika bi stražari svakako čuli. Išli su sigurno čitav čas pešice, dok nisu stigli do polja kukuruza. Tamo su stajala pripremljena dva osedlana konja. Šejn gurnu Spensera ka jednom od konja i bandit se odmah pope u sedlo. I Zapadnjak je uzjahao. Zade-
nuo je „kolt” u futrolu i uzeo pušku „parkericu” u ruke. Spenser je to opazio.

Nisu između sebe više izmenili nijednu reč. Tek kad su odmakli, Spenser poče da uzdiše.

— Zar nije vreme da još jednom porazgovaramo?

Glas mu je bio izlomljen, a reči isprekidane.

Šejn je i dalje ćuteći gonio mrkova.

Spenser potraži Zapadnjakov pogled:

— Ja sam vam bio ponudio puno novca. Spreman sam da još povišim svoju ponudu.

— Novac mi ne znači sve — odvrati najzad Šejn. — Ali, ja hoću da vam razjasnim stvari koliko god je to moguće. Imam dva razloga zbog kojih sam primoran da odbijem vašu ponudu. Paterhend je bio moj prijatelj, a sem toga, imam i nalog da vas dovedem pred sudiju.

— Nalog? Od koga? — Spenser šmrknu. — Neki moj neprijatelj vas je platio... To sam ja već bio pomislio. Ko je taj nitkov?

— Taj nitkov je društvo u kome živite i čije ste zakone prekršili... Idemo sada!

Spenser ćuteći obode konja. Jedan uz drugog, dva smrtna neprijatelja jahala su dalje ka zapadu, u noć.

Da bi obišao eventualne neprimećene Spenserove stražare, jahao je Šejn još jedan čas ka zapadu, dok nije sa Spenserom stigao do kraja široke i plitke uvale. Tamo je okrenuo u širokom luku ka istoku, da bi u blizini Laredo izbio na Rio Grande.

XXVI

Vince je išao ka holu, oblačeći uz put jaknu. U susret mu je dolazio Joko, potpuno zbunjen.

— Gde je gazda? — povika Joko ljutito. — Jutros je stigao kurir od Gormena. Finansijska upravo hoće da zapleni svu Spenserovu imovinu.

Vince zastade kao prikovan.

— Šta? Probudi ga! Ali brzo. On spava. Sinoć je još dugo posle ponoći čekao na Rika i Boba.

— Ja sam već bio gore. On krevet nije ni dotakao.

— Zar se on ne nalazi u svojim prostorijama?

— Ne, do đavola! Ja sam već celu kuću pretražio zbog njega. Džeriko, Mak i Kerli tragaju napolju za njim. Zar ti nije rekao kuda se zavukao? On ti inače govori sve.

Vince zavrte glavom. Prva neodređena misao probudila se u njemu. Onda spolja dopre u kuću topot kopita. Dva jahača su se približavala u punom galopu.

Jokov izraz lica odmah se razvedri.

— To je on! Sigurno je on. Nebesa, ala će iskolačiti oči.

Okrenuo se, a i Vince pođe s njim ka holu.

Topot kopita umuknu pred verandom. Dvojica muškaraca potrčaše uz stepenice. Bili su to Riko i Bob.

— Vince! — zaurla Riko. — Vince!

Na vratima se Riko i Vince skoro sudariše. Vince je dovoljno dobro poznavao tog surovog momka s ožiljcima po licu da bi po njegovom izrazu odmah razaznao da se nešto užasno moralo dogoditi.

— Ne viči tako! — zabrundao je. — Da je gazda tamo preko izgubio sve svoje posede, to već znamo.

— Šejn! — dahtao je Riko. — Mi smo ga videli kako zajedno s gazdom jaši ka Rio Grande. Zar vi ovde zaista ništa niste приметили?

Vince se ukoči. Pogledao je Rika, a onda Boba.

— To kopile je ipak moralo odavde iz kuće da izvuče gazdu — primeti Bob uzrujano.

— Joko! — prosikta Vince. — Daj znak! Zovi sve u kuću.

Joko trže „kolt” i povrča na verandu. Opalio je tri puta u vazduh, napunio ponovo i opalio još jednom tri puta uzastopce.

— Gde ste zapravo videli gazdu i tog pasjeg sina? — ispitivao je Vince Rika i Boba.

— Na udaljenosti šest milja odavde — odvrati Riko. — Južno odavde i u samo svitanje. Mi smo još bili ulogoreni. Za dlaku da nisu natrčali na nas.

Vince steže pesnice.

— I niste pri tom mogli ništa da preduzmete?

— Šejn nas je u poslednjem trenutku otkrio i poturio Spenseru, „sačmaricu” pod bradu. Šta je trebalo onda da učinimo?

Vince se okrete. Prvi ljudi su se već okupljali u holu.

— Ne muvajte se okolo! — povika Vince pretećim glasom. — Sedlajte konje! Jašimo odmah. Svi. I neka nam se nebo smiluje ako ne budemo dovoljno brzi. Svi!

Nastade muvanje. Ljudi potrčaše, dovukoše sedla, pa i onih ljudi koji su stajali na straži.

Desetak minuta kasnije, nalazili su se svi momci već u pokretu. Radilo se o prekaljenim i iskusnim revolverašima, koje je Spenser ostavio na hacijendi. Dvadesetorica! I svi su krenuli!

XXVII

Posle susreta sa Rikom i Bobom Šejn je znao da mora da bude brz. Samo se po sebi razume da je pri pogledu na tu dvojicu u banditskom vođi ponovo porasla nada. Šejn je bio od kamena. Njega nije mogao nikako da razmekša. To je već shvatio. Ali, uzdao se u svoje ljude. Svi su mu oni bili verni, pre svega zbog života koji im je on omogućavao i dalje nudio. Nijedan od njih nije želeo da izgubi takav posao. I često su mu to svi i priznavali.

Šejn je nastavio da jaše s njim u pravoj liniji kroz bregoviti kraj ka Rio Grande. Kada su pred podne prešli preko jednog brežuljka obraslog kaktusima i trnovitim šibljem, ugledali su prvi put daleko na severu reku, a na jugu, oko tri milje udaljen od njih veo prašine koji su podigli Spenserovi momci.

Obojica su shvatili da ti momci brzo jašu i da će se uskoro naći s njima u istoj ravni, a potom ih i prestići.

Njihovi konji su takođe podizali prašinu za sobom. Zbog toga nije se uopšte postavljalo pitanje da li su ih gonjoci otkrili.

Spenser je ponovo stekao svoju staru sigurnost i samopouzdanje. Nije govorio ništa, ali bi samo s vremena na vreme pogledao Zapadnjaka i cerio bi se kad bi susreo njegov pogled.

Šejn više nije mogao da utekne tim goniocima. Ali, nije pomišljao ni na to da se povuče ka jugu, jer bi time gonjenje samo nepotrebno produžio.

Jedan čas kasnije, stigli su do reke i tamo su, na obali, već stajali Spenserovi revolveraši, spremni za borbu. Tamo, na teksaškoj strani! Stajali su poredani u liniju, s puškama oslo-njenim o kuk.

Šejn se zaustavi, uze Spenseru uzde iz ruke, prebaci ih njegovom konju preko glave i omota ih o rog sopstvenog sed-la. Onda izvuče lisice iz džepa i navuče ih vođi bandila oko zglavkova. Spenser je bez opiranja pustio da se to dogodi. Ali, cerio se kao đavo iz kutije.

Šejn uze pušku „parkericu” ponovo u ruku i potera živo-tinje dalje.

— Spensere — obrati se svom zarobljeniku — ako želite da ostanete u životu, onda je bolje da sami ništa ne rizikujete. — Ponovo mu je poturio dvostruku cev pod bradu. — Odmah ću pritisnuti obarač.

Konji su lagano stupili u vodu. Spenser osloni šake o vrh sedla i pogleda ka svojim ljudima, sagnuvši malo pri tom gla-vu. Iako ga je tako više žuljala cev puške.

Voda je bila mirna. Tu i tamo, virili su sprudovi iz rečne struje. Na najdubljem mestu dosegala je voda životinjama do trbuha.

Spenserovi ljudi se nisu micali. Tek kad su Šejn i Spenser bili udaljeni još jedva dvadesetak metara od druge obale, oni se iznenađeno razdvojiše da bi dvojici došljaka načinili mesta.

Šejn zaustavi konje.

— Stoj! — povika. — Svi na jednu stranu!

Nije želeo da se nađe u sredini između njih.

— Šejne, predaj se! — povika jedan od momaka. Ti ovuda nećeš proći.

— Svi na jednu stranu! — ponovi Zapadanjak. — Još bolje bi bilo da se izgubite. Jedan pogrešan pokret i moći ćete Spen-sera mrtvog da vadite iz vode.

Grupa se postrojila ponovo po Zapadnjakovoj želji. Puškom im je pokazao stranu na koju je želeo da pređu. Sačekao je dok se nisu umirili, a onda je ponovo poterao konje.

Korakom su izašli na obalu. Šejn je pustio životinje da idu sporo. Nije pogledao ni jedan jedini put ka ljudima, koji su se tiskali, stojeći s one strane kojom je jahao Spenser.

Vođa bandita je zurio svojim ljudima u oči. Svakog je pogledao kratko. Nijedna reč nije pala. Niko od konjanika se nije micao. Samo se mogao čuti mukli topot potkovanih kopita dva konja u pesku i travi.

Šejn malo zaokrenu kad je prošao mimo ljudi, tako da bi se Spenser još neko vreme nalazio između njega i gonilaca. Pojahao je uz jednu padinu. Konji su zagrabili. Spenser razvuče lice i pogleda iskosa Zapadnjaka, koji je odmah pojačao pritisak cevi puške u banditov podbradak.

Već u sledećem trenutku, jahali su preko grebena na drugu stranu, i počeli njome da se spuštaju. Pred njima je ležao Laredo. Šejn obori cev „parkerice”. Spenser se odmah osvrte i baci pogled unazad sa divljim svetlucanjem u očima.

Ali, njegovi ljudi se ponovo pojaviše na vidiku, tek kad su ih bili ostavili pola milje za sobom.

Ljudi su ih pratili. Ali, nisu se približavali. Pola časa kasnije, ujahao je Zapadnjak u Laredo.

Rendžer, koji je držao stražu pred stanicom, nije verovao svojim očima kada se Šejn sa Spenserom uputi direktno prema kapiji. On razjapi usta. Da li je hteo da vikne? Iznenada je, međutim, skinuo s ramena konjički „karabin” i ispalio hitac u vazduh.

Dok si lupio dlanom o dlan cela posada rendžerske stanice okupila se u dvorištu. I kapetan je otvorio usta — i ponovo ih zatvorio jer mu prave reči nisu padale na pamet. Šejn sjaha i pruži mu ruku.

— Evo, doveo sam vam Spata Spensera — reče kratko.

Napolju, mimo kapije, projahali su tvrdi momci Spata Spensera. Nisu se zadržali u Laredu ni da popiju jedno piće. U zbijenom poretku projahali su kroz grad i izgubili se ka severu. U Laredu ih više nikada neće videti.

Pošto je obavio sve formalnosti s rendžerima i poslao telegram pretpostavljenima u Vašingtonu u kome ih je obavestio da je izvršio nalog i da im ponovo stoji na raspolaganju, krenuo je glavnom ulicom Lareda i uputio se ka stanici „Vels Fargoa”.

Kod Evelin Raderford.

**EDICIJA DOK HOLIDEJ
VANREDAN BROJ**

SLEDEĆA SVESKA ŠEJN

BROJ 47

DŽEK SLEJD

bandit pod maskom

Žena kraj prozora okrenula se i pogledala ga.

Šejn je zastao blizu vrata i posmatrao je,
hladno se smeškajući. Ono što se nudilo

Zapadnjakovom pogledu, bila je svojevrsna
mešavina devičanstva i žene od iskustva.

— Možete li reći džentlmenu za mojim leđima
da se konačno povuče, madam? — upita Šejn.

— Moje je strpljenje, naime, ograničeno.

Začu se škljocanje za njegovim leđima.

Zapadnjak se munjevito okrenu i udari.

Momak posrnu i pade kroz okvir vrata u hodnik.

— A sada, da pređemo na stvar —

reče Šejn i uđe u sobu.

izlazi 16. aprila 1983.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.